

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Cord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 955

MEXICAANSCH HARTSTOCHTEN.

20 cent

Een van de achtervolgers, wiens paard sneller liep dan dat der anderen, had zijn revolver getrokken.

NIEUWE SERIE

Mexicaansche Hartstochten.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

OP WEG NAAR HET ZUIDEN.

De Pullmantrein raasde met groote snelheid over het glinsterende spoor, en was nog slechts een paar kilometers verwijderd van de kleine stad Liberal, niet ver van de grenslijn, tusschen Kansas en Oklahoma.

De trein, uit zeven groote wagens bestaande, was tamelijk goed bezet. Sedert twee dagen reeds was deze trein onderweg van het reusachtige mierennest, dat New York heet, en eenmaal reeds was van locomotief verwisseld.

Ook onder de reizigers hadden wijzigingen plaats gehad. Er waren er weggegaan — maar er waren er ook weer bijgekomen.

Een paar dozijn reizigers echter had den reis van den aanvang af gemaakt, en daaronder bevonden zich ook drie mannen, die zeer zeker de aandacht zouden hebben getrokken, als men maar eenig vermoeden had kunnen hebben, wie zij waren!

Maar in den elegant gekleeden toerist met zijn afgemeten gebaren en zijn wijze van zich te bewegen, zou niemand van het treinpersoneel John Raffles hebben herkend, den stoutmoedigen avonturier, wiens jongste daden te New York zeker even veel opzien hadden

gebaard als zij in Londen plachten te doen.

Lord Lister, alias John Raffles, heeft verscheidene malen in zijn woelig bestaan den Grooten Oceaan overgestoken, op verscheidene manieren, nu eens per mailboot, dan weer per stuurballon, en laatstelijk met behulp van zijn eigen vliegmaschine, die in snelheid niet behoefde onder te doen voor de wonderbaarlijke, Engelsche toestellen die meedingen naar den Schneider-Cup, maar ze overtreffen wat constructie, en vooral wat duurzaamheid betreft.

Het zou ons te ver voeren, hier in den breede uit te wijden over de redenen, die Raffles ook ditmaal weder naar de Vereenigde Staten hadden gebracht. Waarschijnlijk was het een gril, want deze avonturier van edelen bloede leed zijn geheele leven onder een bijna onweersaanbare behoefte om zich te verplaatsen, een bijna ziekelijke onrust, die hen steeds voortdreef over de aarde, gelijk Ahasverus, den Wandelenden Jood.

Hij was er nu eenmaal, ook ditmaal had zijn vliegmaschine er hem gebracht, hem en zijn trouwe metgezellen James Henderson en Char-

les Brand, en hij was nog geen veertien dagen in New York geweest, of de avonturen stormden van alle kanten op hem in, en na een maand ongeveer zocht de politie hem even ijverig als die van Londen — maar helaas niet altijd gedreven door dezelfde hooge motieven, namelijk om de maatschappij te beveiligen tegen een man die zich haar vijand had betoond.

Integendeel, in New York zoowel als in Chicago en andere groote plaatsen van Amerika krioelde het van hoog- en laag geplaatste politie-beambten die niets liever zouden wenschen dan den lastigen bemoeial voor goed te zien verdwijnen, die hun omkooperijen aan het licht bracht, hun liederlijke levenswandel, hun dieverijen, en hun vriendschappen met de gevaarlijkste bendeleiders.

Na die maand had Raffles er zijn bekomst van, en op een goeden morgen had hij eenvoudig tot Brand gezegd: „Wij zullen een paar valiezen pakken en op reis gaan, Brand.”

En op de vraag van Brand waarheen zij zouden gaan, had Raffles schouderophalend geantwoord dat het er niet op aankwam. Weg uit New York, dat was voorloopig het voornaamste.

Maar in den loop van den dag hadden zijn plannen een vasteren vorm gekregen, na het lezen van de ochtendbladen, die onder meer berichten hadden bevat omtrent ernstige schermutselingen dicht bij de Mexicaansche grens, waar de dranksmokkelaars zich uitmuntend schenen te hebben georganiseerd, en hun werkzaamheden ook niet bepaalden bij de verboden alcohol, maar ook talrijke andere handelswaren en genotmiddelen op allerlei wijze over de grens brachten, waarvan de invoer in de Vereenigde Staten hetzij geheel verboden, hetzij door zeer hooge inkomende rechten getroffen was.

Er moesten daarginds schatten verdiend worden, en het ging er roerig toe!

Het een zoowel als het ander was voor Raffles ruimschoots voldoende, hem te doen besluiten, naar het Zuiden te reizen. Op die wijze gaf hij niet alleen toe aan zijn lust om zich te verplaatsen, maar tevens zou de politie te Londen zijn spoor bijster raken, en dat was onder de gegeven omstandigheden zeer wenschelijk, want een paar malen was de groote gelukszoeker den dans ternauwernood ontsprongen.

Geslingerd tusschen de blijdschap, de gevaarlijke stad te verlaten en zijn onrust over hetgeen het drietal aan de grens kon wachten,

had Brand voor alles zorg gedragen, en nu reisden zij al twee dagen, waren vier of vijf staten gepasseerd, en zouden over een dag ongeveer El Paso bereiken, de Mexicaansche grensstad.

Men zal weten dat de treinen in de Vereenigde Staten slechts een enkele klasse kennen.

De zeer rijken hebben hun eigen trein of wagon, maar men kan ook een tusschenweg kiezen, en zoogenaamde gereserveerde coupe's afhuren, dat zijn gedeelten van een waggon, die afgesloten kunnen worden met behulp van gemakkelijk uitneembare deuren.

Dat hadden ook Raffles en Brand gedaan, maar voor alle veiligheid en omdat zijn groote en zware lichaamsbouw toch reeds overal de aandacht trok, had Henderson dicht bij hen plaats genomen in den gewonen wagon.

Maar op het treingedeelte bleek al spoedig nog door een derden man beslag te zijn gelegd, die de linker helft van de kleine coupe heelemaal voor zich zelf in gebruik nam, en dus voor vier plaatsen moest betalen, plus een veertigtal dollars extra, en die in Kansas-City op den trein was gestapt.

Hij was een lang, mager man, met een scherp gesneden gelaat, zeker zestig jaar oud, maar wiens koolzwarte oogen nog als carbonkels onder zijn laag, koppig voorhoofd fonkelden.

Zelfs zonder den grooten Sombrero, dien hij ook in den trein niet afzette, zou men hem onmiddellijk als Mexikaan hebben herkend.

Hij droeg een wit linnen hemd, met een soort schillerkraag, die slechts dicht werd gehouden door een geweldig groote slipdas van zwarte zijde.

Hij had een klein handvalies bij zich, dat hij met veel zorg scheen te omgeven, en naast zich plaatste op de bank, tusschen zijn lichaam en den coupéwand in, en dat hij telkens meenam, als hij om de een of andere reden de gereserveerde afdeeling verliet.

Hij had Raffles en Brand slechts begroet met een soort van gegrom, en verder volstrekt geen aandacht aan hen geschonken.

Toen de Mexikaan even voor Liberal nogmaals zijn plaats verliet, al weder met medeneming van zijn klein, geel lederen valies, dat splinternieuw was, zeide Raffles op zachten toon tot Brand:

— Je zult hem wel herkend hebben van de foto's in de bladen?

— Zijn gelaat komt mij vaag bekend voor, meer niet!

— Maar mijn waarde, het is niemand minder

dan Pablo Huerta, de groote smokkelaar, en ook tevens een der grootste haciëndero's in de nabijheid van de grens! Men zegt dat hij al zijn zaken zelf bedisselt — en die een beeldschoone dochter moet hebben!

— Bepaald vriendelijk ziet hij er niet uit! Hij maakt den indruk van een struikroover op zijn Zondags!

— Dat is een vooroordeel, Brand! Op ons Westerlingen en Europeanen maakt de vriendelijkste Mexikaansche stationskruier, die met de beste bedoelingen is bezielt, steeds den indruk van een bloeddorstig struikroover, die het op ons leven voorzien heeft, inplaats van op een klein gedeelte van onze beurs! Zoodra men daaraan gewend is vervaagt die indruk, geloof mij.

— Maar deze mijnheer Huerta zag er toch niet erg vriendelijk uit. Hij spreekt geen woord. Apropos, is hij familie van Huerta, den vroegeren president?

— Ja, een neef — of een oom, dat ben ik vergeten! Maar dat belet hem niet om te smokkelen, dat de spaanders er af vliegen. Men noemt hem zeer rijk, en hij moet het smokkelen wel uit liefhebberij doen, zou men bijna zeggen, want zijn veestapel levert hem een zeer ruim bestaan op. Hij moet bij de vijftigduizend stuks runderen bezitten.

— Lieve hemel, waar laat hij die dieren? riep Brand ontsteld uit. Zelfs in Canada zijn zulke kudden niet bekend!

— Op zijn landerijen! Hij bezit prairiën, de bekende Pampas, zoo groot als een halve Nederlandsche provincie. En hij zal wel moeite genoeg hebben, zijn bezit tegen de veedieven te beschermen! Hij heeft dus een personeel van op zijn minst twintig koeienjongens, en die kunnen het werk nauwelijks af.

— Wat zou hij op den trein uitvoeren?

— Waarschijnlijk zaken gedaan in Kansas City. Met zijn agenten en afnemers geconfeerdeerd.

— Hij heeft zeker iets kostbaars in dat valies, dat hij overal meesleept.

— Goud en edelsteenen!

— Hoe weet je dat? vroeg Brand verbluft.

— Omdat het rammelt, daar het valies niet geheel gevuld is, antwoordde Raffles zeer kalm. En ik verzeker je, dat ik precies kan zeggen, of er kostbaarheden rammelen in een gesloten valies dan wel keisteenen, glas of spijkers! Maar er zijn menschen die het niet kunnen....

— Wat bedoel je daarmee? vroeg Brand gespannen.

— Niets bijzonders! antwoordde Raffles, en hij nam zijn blad ter hand, en verdiepte zich in de lezing van de beschrijving van een treinverval, die twee dagen tevoren ongeveer een half etmaal reizens verder naar het Zuiden op diezelfde lijn had plaats gehad, en die was uitgevoerd door stoutmoedige Mexikaansche treindieven, bereden op zeer snelle paarden, en die over de grens hadden weten te ontwijken vóór de Amerikaansche Politie ter plaatse was.

Wat later stond de trein voor het vervelooze, lang gereikte station van Liberal stil, en de reizigers zouden daar tien minuten krijgen, om zich een weinig te vertreden.

Pablo Huerta was weder binnengetreden, knelde zijn valies weer tusschen zijn mager lichaam, en den coupéwand in, en liet zich door den negerportier een kop koffie brengen.

Raffles had den trein verlaten, en hij bleef zoolang weg, tot Brand zich ongerust begon te maken, want de zware portieren werden reeds weer dicht geworpen, toen hij Raffles op den achtersten wagen zag wippen, juist toen de trein zich weder in beweging stelde.

Hij droeg iets bij zich in een stuk pakpapier gewikkeld, maar toen hij de gereserveerde afdeeling weer binnen trad, waren zijn handen ledig.

— Heb je iets gekocht? vroeg Brand, zoodra Raffles weer tegenover hem zat.

— Niets bijzonders — een kleine verrassing! antwoordde Raffles met een glimlach.

De trein stormde al weder verder, in toelooze vaart, en de uren verstreken tamelijk eentonig. De streek heeft hier weinig aantrekkelijks, en eindelooze dorre vlakten wisselen af met akkers, die zeker sappig en goed onderhouden zijn, maar die ook al heel weinig afwisseling bieden.

Maar langzamerhand werd de streek weder heuvelachtiger, en men voelde, dat men de uitloopers naderde van het Guadaloupe Gebergte, waarvan het voornaamste massief in Mexico gelegen is.

De beide vrienden begaven zich naar den achtersten wagen, en vertoefden eenigen tijd op het ruime balkon, dat zich aan bijna aan iederen Amerikaanschen trein bevindt.

De streek werd woester. Het bosch drong zich hier en daar tot vlak bij de spoorstaven. Voornamelijk bestond het uit pijnboomen, lorken en machtige kurkeiken. Al spoedig maakten die soorten plaats voor het geboomte van de keerkringen — agaven, olijfboomen, vijgenboomen, en ook begonnen zich reeds

de geweldige stekelplanten te vertoonen, de reuzencactussen, die in Mexiko inheemsch zijn.

De bergen werden hooger, de ravijnen dieper, en nu en dan stormde de trein dwars over een woesten bergstroom, overspannen door een stalen viaduct.

En ook de warmte nam toe, zoodat de elektrische waaiers in beweging werden gesteld, en ijswater en sterk afgekoelde dranken opgeld deden.

Toen Raffles en Brand weer terugkeerden was de heer Pablo Huerta bezig met een even zonderling als gevaarlijk werkje — hij onderzocht een Colt van respectabele afmeting, en overtuigde zich dat het blinkende wapen tot de laatste kamer van het magazijn geladen was.

Het was een van die zeer groote wapens, die alleen door een krachtig man te hanteeren zijn, en die nog altijd bij voorkeur gebruikt worden door alle koeienjongens in de nieuwe wereld, van het hooge Noorden af, in de buurt van Nome en den Joekon tot in het brandende Zuiden, waar de zon meedoogenloos het dorre gras doet verschroeien. De echte cowboy heeft een afschuw van de browning, en blijft zijn reusachtigen Sixshooter trouw. En nog bijna overal gebruiken diezelfde koeienjongens hun eigen gemaakte kogels, die zij in vrije oogenblikken gieten in hun schuilhutten in het gebergte. Lood is overal wel te krijgen, los kruit ook, en hulzen — maar stalen kogels zijn heel schaarsch en duur. En bovendien verzekert U de ware cowboy, dat hij met een looden kogel veel beter schiet en veel gemakkelijker en zekerder zijn mannetje neerlegt.

Huerta haaste zich volstrekt niet met het wegbergen van zijn wapen, dat hij in zijn zak liet glijden, en toen nam hij weer een krant terhand, en verdiepte zich in de lezing daarvan. Nu en dan liet hij een soort geknor hooren. Dat was zeker als hij zijn eigen portret tegen kwam.

Men was nog ongeveer twee uur van El Paso verwijderd, en de zon neigde naar de kin, toen Raffles zich hoffelijk toeboog naar den Mexicaan, zijn hand uitstak, en beleefd vroeg:

— Mag ik even van die krant gebruik maken, mijnheer? Ik zie daar een zeer belangwekkend artikel, dat niet in mijn eigen blad voorkomt!

— U kunt naar den duivel loopen, mijnheer! antwoordde de Mexicaan woedend, terwijl hij naar zijn hand keek, die even geschramd was, waarschijnlijk door den ring van Raffles, die

een wat al te haastige beweging had gemaakt. U slacht eerst Uw medereizigers, alsof zij varkens waren, en dan vraagt U nog hun bladen te lezen! Zooals gezegd, mijnheer — u kunt naar den duivel loopen!

Hij zoog het onnoozele druppeltje bloed weg, dat op zijn handrug parelde, wierp Raffles een boozen blik toe, vouwde zijn dagblad op en stak het in zijn zak.

Daarop deed hij iets heel merkwaardigs. Hij knipte een soort van boei om zijn linker pols dicht, voorzien van een ketting, waarin een lus was, en die met een hangslot kon worden gesloten.

Hij haalde de ketting met de lus door het handvat van het valies, sloot het hangslot, ontknoopte zijn jas, zijn vest en het witte hemd, en liet het sleuteltje in de opening glijden, waarop hij alles weer dichtknoopte.

Daarop gaapte hij vervaarlijk, zoodat zijn nog blinkend witte tanden als die van een boos paard te zien kwamen, sloot de oogen, wierp een verre van geruststellenden blik op zijn twee medereizigers, en zette zich tot slapen.

De negerportier kwam nog een paar malen kijken, grijslachte bij het zien van den Mexicaan en zijn voorbereidselen, en verwijderde zich toen om te gaan zorgen voor de reizigers, die nog veel verder moesten, en die dus den nacht in den slaapwagen zouden doorbrengen.

Het was bijna duister toen de trein eindelijk stil hield aan het grensstation El Paso, waar onmiddellijk een groote drukte was van douane-beambten en familieleden die reizigers van den trein kwamen halen.

Onder de laatsten bevond zich een slank, jong meisje, met groote, zwarte oogen, een punthoed met breeden rand op de zwarte lokken, een karwats in de hand, en groote sporen aan de hooge laarzen.

Zij liep vlug langs den trein, toen bijna alle reizigers het perron reeds verlaten hadden, en bleef een oogenblikje verbaasd en ongerust stil staan tot dat zij plotseling een lichten kreet slaakte, en tegen een ruit tikte, waarachter zij het gelaat had gezien van een man, die vast in slaap was.

— Vader! Vader dan toch! Heeft men ooit iemand gezien die zoo vast sliep?

Zij wilde reeds met den knop van haar karwats wat harder tegen de ruit slaan, toen zij zich plotseling bedacht, het trapje opwipte van den wagon, en het besproken compartiment

binnen stapte, den negerbediende eenvoudig terzijde duwend.

Zij greep Huerta bij den arm, en schudde hem heftig heen en weer.

Eindelijk sloeg de Mexikaan lodderig de oogen open. Hij maakte een beweging, waardoor hij de nieuwe reistasch naar zich toetrok.

Zijn oog viel er op, en hij maakte het hangslot los.

— Wat scheelt er aan vader? Het lijkt wel of je suf bent! riep het meisje ontdaan uit. Heb je te lang geslapen? Heb je soms gedronken? Krijgt Inez niet eens een welkomskus van je?

Huerta gaapte op een wijze, die zijn kaken

scheen te zullen doen splijten, drukte een kus op de gebruinde wangen van zijn dochter, vatte het valies bij het hengsel, maar zette het dadelijk met gefronste wenkbrauwen weer op de bank, en mompelde, struikelend over zijn woorden:

— Vreemd — zwaar als lood — dof gevoel in mijn hoofd — sleuteltje.

Hij zocht in zijn zakken, vond het sleuteltje, stak het in het slot van het valies, en maakte het open. De volgende seconde was mijnheer Pablo Huerta klaar wakker! Hij slaakte een gebrul van woede en rukte aan zijn haren.

Het fraaie, nieuwe valies was tot aan den rand gevuld met steenen, en met oud roest.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud
De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar

HOOFDSTUK II.

DE TWEE VAGEBONDEN.

In een ommezien was het geheele grensstation in rep en roer, want Huerta was er niet de man naar, zijn indrukken voor zich te houden, of, zooals men dat noemt, van zijn hart een moordkuil te maken. Hij schreeuwde en vloekte als een bezetene, en Inez had de grootste moeite, hem althans zoover te kalmeeren, dat hij aan den ijlings toegeschoten gendarme een vage verklaring kon geven van hetgeen er gebeurd was.

Terwijl hij dit deed zette de trein zich al weder in beweging, maar de haciëndero loeide als een woedende stier:

— Stop! hier blijven die trein! Daar moeten de dieven natuurlijk in zitten! Ik schiet iedereen neer, die den trein laat vertrekken!

En Huerta scheen de daad bij het woord te willen voegen, want hij trok zijn reusachtige revolver, en snelde met de vlugheid van een hardlooper in de richting van de lokomotief, waarop de ontstelde stationschef zich haastte, een tegenbevel te geven, zoodat de trein met veel geknars van de remmen een paar meters verder opnieuw stil stond.

Er is bijna geen station in Mexico, of het heeft zijn vasten gendarme. En een belangrijk grensstation als El Paso heeft er op zijn minst zes, die elkander geregeld, ook des nachts aflossen.

Men begon dus met een zeer nauwkeurig onderzoek van den trein, waarbij Huerta, die nu weer wankelde als een dronken man met woest rollende oogen en het schuim om de lippen de mannen der wet volgde.

Men haalde er ook den negerportier bij, zoolwiel als den hoofdconducteur, en die konden getuigen, dat er inderdaad in het afzonderlijke compartiment twee zeer goed gekleede heeren hadden gezeten, die echter volstrekt niet den indruk maakten, van struikroovers te zijn. De hoofdconducteur herinnerde zich dat hun

biljetten reikten tot Montezuma, dat was nog twee uren verder aan de hoofdlijn.

Het bleek echter na een grondig, hoewel snel onderzoek van de trein, dat de vogels gevlogen moesten zijn. Men zocht zelfs op de daken en tusschen de wielen, waar men wel een paar arme schooiers vond, die voor niets de reis hadden willen mede maken, en die ruw werden weggejaagd, maar niet de fijn gekleede plezierreizigers die dus naar allerwaarschijnlijkheid even van te voren uit den trein waren gesprongen.

Het eigenaardige was, dat Huerta zelf onmogelijk een beschrijving kon geven van zijn medereizigers! Het was alsof er, wat dat betreft, een soort van nevel over zijn geest hing. Hij wist dat er nog twee mannen in de coupé waren geweest, hij kon zich herinneren, zijn revolver te hebben schoon gemaakt en het valies stevig aan zijn pols te hebben bevestigd, en verder wist hij volstrekt niets meer!

Maar dat hinderde niet veel, omdat de negerbediende en de hoofdconducteur zich wel degelijk de twee goed gekleede reizigers herinnerden.

Dit geheele onderzoek had plaats gehad onder veel geschreeuw en getier, en een groote, zwaar gebouwde man, heel eenvoudig gekleed, had verbaasd en hoofdschuddend naar dezen stroom van kwade en verbaasde uitroepen, vloeken en verwijten geluisterd, ofschoon het duidelijk aan zijn gelaat te zien was, dat hij de Spaansche taal heel slecht of niet verstond.

Aangaande de schuld van die twee medereizigers kon natuurlijk niet getwijfeld worden. Reeds hun raadselachtige afwezigheid sprak sterk tegen hen. Er werd druk getelefoneerd naar alle richtingen, en een goed signalement werd aanstonds verspreid. Een paar gendarmes stegen te paard, en renden den breeden weg op, die vlak langs de grens voert, in Oostelijke

richting, en er werd ook naar de Amerikaansche grenspost geseind, daar het immers zeer wel mogelijk was, dat de twee brutale treindieven nog op Amerikaansch grondgebied uit den trein waren gesprongen, toen deze reeds langzaam reed bij de nadering van het grensstation.

Wat Huerta betref — er bleef hem voor het oogenblik weinig anders over dan vloekend en tierend zijns weegs te gaan, vergezeld door zijn dochter, die weliswaar bleek van woede was, maar veel rustiger dan haar vader, en die hem voortdurend kalmeerend toesprak.

Voor het station, vonden zij hun twee paarden, zij stegen op, en reden weg, het gebergte tegemoet.

De reus die geen Spaansch verstond, sloeg nog eenigen tijd het rumoer gade, en begaf zich toen als allerlaatste naar het tourniquet, waar de controleur op post stond.

De man wierp een blik op het biljet dat de reus hem toestak en vroeg verwonderd, Montezuma? Maar dat is El Pazo, vriend.

De man had den reiziger zeker dadelijk als een vreemdeling herkend, want hij bediende zich, al was het ook gebrekkig van de Engelsche taal.

Kalm gaf de reus ten antwoord:

— Teeken dit af, alsjeblieft. Ik kan immers later verder reizen, tenminste vandaag nog?

Zwijgend maakte de man met blauw potlood een merkteeken in het biljet, gaf er een knip in, en liet den reus gaan.

Maar hij was toch niet de allerlaatste die het perron verliet, want daar waren ook nog de twee zwervers, de havelooze landloopers, die men zoo ruw van hun schuilplaats verdreven had, en die door het houten hek, dat de goederperrons afsloot van het stationsplein, als schadelijk gedierte werden geloosd.

Zij bleven bedroefd en neerslachtig den trein nakijken, die juist weer wegreed, maar toen schikten zij zich in hun lot, en trokken welgemeed in de richting van El Pazo, dat op bijna een kwartier loopens van het station ligt.

De duisternis begon snel te vallen, toen zij de eerste huizen bereikten. En toen pas zeide de kleinste landlooper tot den grootste op zachten toon:

— Dat was een gevaarlijke grap, Raffles, en dat zijn wij op het laatste nippertje ontkomen!

— Mijn waarde, er was werkelijk niet veel gevaar bij te duchten! Op zulke kleine intermezzi ben ik steeds voorbereid, en de twee ernelijke plunjes, die wij in het toilethokje

verstopt hadden, bleken uitstekend te stude te komen.

Charles Brand zweeg een oogenblik, en hernam toen:

— Wanneer vinden wij de gelegenheid, de tasch met het geld weer te haan halen?

— Maak je daaromtrent niet ongerust! Nog van nacht is zij weer in mijn bezit.

— Heb je de dochter gezien?

— Ja — een heel knap meisje, voor zoover ik er verstand van heb.

— Knap? Ik bewonder je flegma! Zeg maar gerust een schoonheid, een Mexikaansche Venus!

— Ik benijd je je geestdrift! zeide Raffles droogjes. Maar ik wilde wel dat je je aandacht voor het oogenblik op ernstigere dingen bepaalde. Wij moeten kleederen hebben en wij mogen Henderson niet in den steek laten! De brave jongen kent geen woord Spaansch, en zou er leelijk aan toe zijn, als hij ons moest missen. Wat dien Huerta betreft — ik heb zelden zoo weinig berouw gehad van een kleine onteigening als bij deze gelegenheid. Men scheen op het perron als de dood voor hem te zijn, en toch moet iedereen daar van den jongsten seinwachter tot aan den chef zeer goed weten, dat Pablo Huerta een van de gevaarlijkste en ondernemendste smokkelaars is van geheel Mexiko! Overigens — het is waar dat zij er eigenlijk niets mee te maken hebben, want het is een zaak van de Amerikanen, van de gehate Gringo's en niet van de Mexicanen! Wat komt voor zulk een man een tasch met een inhoud ter waarde van 180.000 pesos er op aan? Hij zal het spoedig genoeg weer bijeen gesmokkeld en gestolen hebben! De man beschouwt het smokkelen meer als een gevaarlijk spel — welnu dan moet hij ook tegen zijn verlies kunnen! Neen, spijt heb ik niet. En daar is de Rio Grande.

Inderdaad zagen zij bij een kromming van den weg den machtigen stroom schemerachtig blinken in het stervende licht. Een fraai gewelfde brug voerde over die rivier, en zou hen aanstonds in de buitenwijken van El Paco brengen.

Hier echter wachten zij, aan den weg gezeten.

Tot twee malen toe reed hen een koppel gendarmes voorbij, die hen scherp opnamen, en een hunner vroeg hen naar hun papieren. Om papieren zat Raffles maar hoogstzelden verlegen, en de twee vrienden konden dan ook een paar vodjes toonen, die voor arbeidsboekjes konden doorgaan.

Het was duidelijk dat men nog overal zocht

naar de juweelen! Zij konden omstreeks tien minuten aan den oever van de breede rivier gezeten hebben, toen uit de richting van het station een groote gedaante naderde, met zware stappen, waarin zij aanstonds Henderson herkenden. Een oogenblik daarna had de reus zich bij de twee schamel gekleede mannen gevoegd.

— Luister goed, James! Jij hebt ons geld, niet waar? Ga nu dadelijk naar de stad en neem je intrek in het kleine hotel, dat je aan je rechter hand zult vinden, een huis of twaalf voorbij de brug. Als uithangbord hangt er een roze flamingo uit! Dat is ook de naam van het hotel. Vraag een kamer, en zeg dat je twee vrienden verwacht, voor wie je zult betalen. Ik vrees dat anders de waard ons de deur zou wijzen. Zoodra de duisternis volkomen is zullen wij naar het station terug gaan om het verstopte valies van mijnheer Huerta te halen! Begeef je niet met anderen in gesprek, en zoek wat ik je bidden mag geen reden tot twist, want wij verkeerden op het oogenblik nog in een zeer moeilijke toestand, bedenk dat! Als het ongeluk wilde dat men onze kleederen vond, dan zou men wel eens kunnen begrijpen dat er met die twee landloopers iets aan de hand is! Over een half uur zijn we bij je. Wij zullen voor paarden gaan zorgen.

Henderson verwijderde zich, en dicht achter hem liepen Raffles en Brand langzaam stadwaarts.

Het koopen van een paard is in vele streken van Mexiko al even gemakkelijk als het zich aanschaffen van een rijwiel in een land als Nederland. Het paard is een onmisbaar rijdier in die verlaten streken, waar de trein nog niet is doorgedrongen.

In het voorstadje Ysleta hadden zij dan ook al zeer spoedig een man gevonden, die touwwerk verkocht, tabak, schietvoorraad — en daarnevens ook paarden. Eigenlijk was hij een soort agent, want hij bracht de twee mannen, na hen een kort oogenblik scherp te hebben opgenomen en om geld te hebben gevraagd, naar een paardenhandelaar op vijf minuten gaans, en daar vonden zij op een binnenplaats een achtstal werkelijk goede paarden bijeen, waarschijnlijk geen gegadigden voor een schoonheidsprijs, en die op een concours-d'élégance geen schijn van kans zouden hebben, maar die er sterk uitzagen. Raffles bekeek het wit der oogen, het tandvleesch en de neusgaten, en hij wist dat hij met „gezouten” paarden te doen had, dat wil zeggen dieren die

van jongs af aan gewend zijn aan het voedsel dat de woestijn kan opleveren, en aan lange marschen zoodat zij den berijder niet na een paar dagen in den steek zullen laten.

Een tiende van den vrij lagen koopsom werd vooruit betaald, en de dieren zouden den volgenden morgen ter beschikking van de koopers zijn. Het waren een groote vos voor Raffles, een koepaard voor Brand, en een stevige zwarte die er uitzag als een Mecklenburger ten behoeve van den zwaren Henderson, die bijna negentig kilo woog.

Daarop begaven de twee vrienden zich snel naar „De Flamingo” en het was goed dat Henderson hun komst gemeld had want de eigenaar die er zelf uitzag om met geen tang aan te pakken, keek zeer wantrouwend en met een vies gezicht naar de afgedragen kleederen van zijn nieuwe gasten, maar eindigde dan toch, hun een onderkomen te verschaffen.

Zij kregen tezamen een kamer naast die van Henderson, en hun verrassing was groot, toen zij daar frisch water aantroffen, in een grooten blikken lampetkan, en een geruite lap, die met wat goeden wil zeer wel voor een handdoek kon worden aangezien.

— Het is nog altijd als van ouds, zeide Raffles glimlachend. Mexiko is een zeer merkwaardig land. Je zult er de meest primitieve toestanden aantreffen naast een vertoon van weelde en vooruitgang, dat zelfs in Amerika geen slecht figuur zou slaan. In dit zelfde Pazo zul je op geen halven kilometer van dit krot, dat in Europa het bordje „Onbewoonbaar verklaarde woning” zou vragen, een hotel vinden, voorzien van alle raffinementen, die je in een voortreffelijk bestuurd en ingericht Palace in het Zuiden van Frankrijk of in Zwitserland maar kunt verwachten! Stroomend water, badkamers, electrisch licht, liften, een dancing en zelfs een groot zwembad! En verder de prachtigste auto's naast fordjes die bij verkoop een halven dollar zouden opbrengen, de verschrikkelijkste armoede naast uitbundigen rijkdom! Gebouwen volgepropt met kunstvoortbrengselen van de edelste soort, en vlak daarnaast krotten die men reeds lang had moeten sloopen. Ja, het is een vreemd, een schoon, een gevaarlijk, een zeer bijzonder en belangwekkend land, vol van de rauwste tegenstellingen! Maar hier is onze vriend James, en nu zullen wij eens zien, hoe onze magen zich zullen gedragen tegenover de Mexicaansche kost.

Henderson trok een benauwd gezicht, en zei:

— Is het net als in Italië, Mylord?

— Ik moet vreezen, dat het erger is, James! antwoordde Raffles glimlachend. Men werkt in Italië veel met olijfolie — maar die is dan tenminste ook werkelijk uit olijven geperst!

Henderson sidderde, en het klonk als een bange klacht:

— Ik heb me wel eens laten vertellen, Mylord, dat olijfolie en haarwater in dit verschrikkelijke land precies hetzelfde is. Kunnen wij ons eigen potje niet koken?

— Daartoe zal het spoedig genoeg komen, mijn jongen! Morgen rijden wij de vlakte in. Wij zullen jagen en van het kampeven genieten, en den strijd aanbinden met de smokkelaars....

— En met de muskieten! voltooid Brand zuchtend den zin.

— Brand, ik moet je er aan herinneren,

dat je nog pas drie dagen geleden verrukt was over dit uitstapje! zeide Raffles, terwijl hij dreigend den vinger ophief.

— Dat is zoo, en ik wil niet klagen! hernam Brand opgewekt. Alleen die geschiedenis van Huerta zit mij dwars, en ik gevoel mij alles behalve gerust!

— Je zult het mogen vergeten zijn, want als wij den buit veilig hebben opgeborgen, kan er geen sprake meer van zijn, dat wij gevaar loopen. Het zou wel zeer wonderlijk moeten loopen, als wij den treinconducteur of onzen zwarte vrienden den portier nog ooit terugzagen!

Toen Raffles dit zeide, kon hij niet weten, dat hij betrekkelijk spoedig, en onder eigenaardige omstandigheden althans een van die mannen zou terug zien!

Wilt U Uw vriend of U zelven
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK III.

WESTWAARTS. HO!

Er waren twee dagen verlopen sedert het voorval in den trein, hetwelk Huerta zijn tasch met kostbaarheden had gekost, en de middag was reeds vrij ver gevorderd, toen de drie ondernemende mannen voortreden langs den oever van een smallen, ondiepen maar snel voortschietenden stroom, die zich twintig mijlen verder westwaarts zou vereenigen met de machtige Rio Grande.

Te weerszijden verhieven zich hooge, woeste heuvelen, achter welks toppen de zon reeds was schuil gegaan, ofschoon het nog helder dag was.

De paarden bleken uitstekende en sterke rijdieren te zijn, en de drie mannen hadden onbelemmerd genoten van dit vrije leven van den jager en sportman, die trekt waarheen het hem lust, en die zich moet voeden met het wild dat zijn eigen geoeffende hand neerlegt.

En aan wild ontbrak het zeker niet in die laagvlakte, omsloten door het Guadaloupegebergte in het Oosten, de machtige Corondasbergen in het Noorden en Sierra Hueco in het Westen.

Honderden mijlen ver strekt deze vlakte zich uit, slechts hier en daar verlevendigd door heuvekreeksen, bosschen en stroomen — maar van die laatste zijn er niet al te veel, en de reiziger doet verstandig, er zuinig om te springen met zijn watervoorraad.

Raffles had een gids kunnen nemen, en vreemdelingen doen ook verstandig, een kenner van het land mede te voeren op hun jachttochten. Maar hij kende de streek hier zelf uitstekend, en hij wist er de hulpbronnen te vinden.

De drie mannen waren reeds sterk gebruind door hun verblijf in de buiten-lucht onder de heete zon, en het zou al zeer moeilijk zijn, in die twee krachtige ruiters, goed gekleed en geschoeid, de twee havelooze zwervers te herkennen — of de twee elegante toeristen met hun wat vermoeide, bleeke gezichten.

Wat Brand betreft, zijnentwege had dit leventje weken en desnoods maanden kunnen duren. Na den gevaarvollen tocht om de zoo sluw verruilde kostbare tasch van Huerta den

smokkelaar terug te gaan halen en dien op een andere, veilige plek te gaan begraven, vond hij deze rustpoos volkomen verdiend, en hoe langer zij duurde, hoe aangener het hem zou zijn.

Wat den reusachtigen Henderson aangaat — hem waren alle ondernemingen goed, gevaarlijk of niet, zoolang hij slechts, als een trouwe, groote hond, het voetspoor kon volgen van den man, voor wien hij gaarne zijn leven zou hebben gegeven.

De plek waar zij zich bevonden was zoo goed als geheel onbewoond. Ten Noorden strekte zich de geweldige vlakte uit, onherbergzaam en dor, alleen geschikt voor vee dat niet veel-eischend is, en die in het Engelsch Staked Plain, en in het Spaansch Plano Estacado heet. Over een afstand van honderden mijlen vindt men hier geen enkele stad, noch een dorp, noch zelfs het kleinste gehucht.

Het is in deze buurt dat enkele groote fokkers hun gronden bezitten, van zulk een uitgestrektheid, dat men er zich in Westersche landen van het oude Europa volstrekt geen voorstelling van kan vormen. Zelfs de bezittingen der voormalige groote paardenfokkers in Hongarije, wier paarden bij honderden over de Poestas draafden, zijn en waren naast deze onafzienbare vlakten wat een rozenperkje is naast een stadspark.

Zelfs de best bereden koeienjongen heeft van twee dagen tot een week noodig, om dwars door het gebied van zijn meester te trekken, van de eene grens naar de andere.

Men zal gereedelijk begrijpen, hoeveel moeite en inspanning het dan ook kost, het vee van een haciëndero te beschermen tegen de beruchte veedieven. En nog heden ten dage wordt er in die streken een zeer kort en snel recht uitgeoefend. De op heeter daad betrapte veedief wordt zonder vorm van proces aan den hoogsten boom opgeknoopt, die toevallig in de nabijheid van de plek waar het misdrijf gepleegd werd, gevonden wordt. Met paardendieven gaat het evenzoo, want nog heden ten dage zegt een ongeschreven wet in sommige gedeelten van Mexico en Amerika, dat er geen zwaarder misdad deed bestaat dan het stelen van een paard

— omdat het voor den mensch onmisbaar is in sommige omstandigheden.

De drie mannen hadden eenigen tijd zwijgend voortgereden, toen Brand eensklaps vroeg:

— Moet hier niet ergens het gebied beginnen van onzen Huerta?

— Het is mogelijk. — Zijn woonhuis staat in ieder geval nog een heel eind meer oostwaarts, aan den voet van de Corundas. Maar wat je eerste opmerking betreft, kun je gelijk hebben — zie daarginds maar eens — koeien!

Brand kneep zijn oogen half dicht, en keek uit over de door de zon gestoofde vlakte. Inderdaad, op ongeveer een halve mijl afstand graasden rustig een tachtigtal koeien, als het ware onder toezicht van een stevigen, gedrongen bul met lange, puntige horens, die er weinig geruststellend uitzagen. Overigens hebben ook de Mexicaansche koeien veel gevaarlijker stootwerktuigen dan het goedige rund, zooals men dat in de meeste landen van Europa kent. Zij zijn langer en puntiger — en dat is begrijpelijk, want de natuur heeft de dieren een afweerwapen geschonken tegen de aanvallen van wilde prairiehonden, conjotes en poema's.

De ruiters reden onder den wind, en de koeien hieven dus al spoedig de koppen op, maar zij bleven volmaakt rustig, gemoedelijk het droge gras kauwend, dat zij bij bosjes uit den grond rukten.

De dieren namen zelfs niet de geringste notitie van het drietal, toen het naderbij kwam.

Raffles wees naar de flanken van de dichtstbijzijnde koe, waar een paar letters in geschroeid waren, benevens een merkteeken, een punt in een driehoek, en zeide:

— Dat is ongetwijfeld vee van Huerta.

— Zijn al zijn koeien zoo gemerkt? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Je moest die vraag eigenlijk aan onzen vriend Henderson stellen, die in zijn prille jeugd koeiendrijver is geweest in Canada, antwoordde Raffles glimlachend. Het is waar dat het daar eenigszins anders toegaat dan hier. Wat je vraag betreft — de jaarlingen en de hokkelingen hebben nog geen merk. Zij zullen gebrandmerkt worden bij de eerstvolgende *round up*, wat de Mexicanen een rodeo noemen, en eigenlijk verwondert het mij wel wat, dat het nog niet is gebeurd want ik zie daar vrij wat jong goed rond loopen, dat nog geen merkteeken heeft, en dus een welkome buit kan zijn voor de veedieven.

Op dat oogenblik riep Henderson uit, die

het hoogste paard had en dus het verst kon zien:

— Daar komen ruiters aan, Mylord! Ze zijn met hun beiden!

— Dan zullen we ons verspreiden! riep Raffles. Men weet nooit of men met vriend of vijand te doen heeft, en in dat geval is het onvoorzichtig, een al te gemakkelijk doelwit op te leveren!

Onmiddellijk wendden Henderson en Brand den teugel, en renden weg, totdat zij een vijftigtal meters van Raffles verwijderd waren, waarop allen rustig bleven afwachten wat er zou geschieden.

In een razenden galop kwamen de twee ruiters aanstormen, om toen plotseling hun rijdieren in te houden, op een zestigtal meters van Raffles verwijderd. Het was duidelijk dat de twee mannen besluiteloos waren, wat te doen. Maar zij waren toch niet zoo besluiteloos, of zij hadden hun groote revolvers getrokken, waarvan de looplen glinsterden in het zonlicht.

Een hunner had een buks dwars voor zich op den hals van het paard liggen. En Raffles moest zich zelf erkennen, dat die twee gebruide kerels in hun schilderachtig - have-looze kleedij een waar schilderijtje vormden.

Hun paarden hadden Mexicaansche zadels, versierd met koperen knoppen, en van die geweldige, met dik leder bekleede stijgbeugels, die de voeten van den ruiter moesten beschermen tegen de horens der runderen — en ook wel eens tegen de tanden van hun eigen paard, dat soms plotseling humeurig wordt en bijt, want de koeienponny's zijn eigenlijk nooit volkomen te temmen, en behouden hun geheele leven iets, van hun wilden, vrijheidslievend aard.

De mannen droegen zeer wijde broeken, rijkelijk bestikt met rood veterband en glazen kralen, een hemd van rood flanel, een halsdoek, en een van die vreemdsoortige hoeden die tegelijkertijd een suikerbrood en een pannekoek gelijken, maar dan van reusachtige afmetingen.

Zij hadden ook veel kunstvaardigheid ten koste gelegd aan hun patronengordels, den rand van hun zadel en de kolven van hun geweren, die alle met koperen kopspijkertjes versierd waren.

De mannen waren klein van stuk, en zoo bruin als okkernoten, maar zij wisten uitstekend met een paard om te gaan.

Zij wisselden op fluisterenden toon een paar woorden, en toen kwamen zij langzaam nog een paar meters naderbij, op alles voorbereid,

en niet zoo dom, zich nog verder te wagen, zoodat zij gemakkelijk overvleugeld zouden kunnen worden door de twee mannen, die zijdelings waren uitgezwermd, en hen gemakkelijk onder kruisvuur konden nemen. Maar daar de drie mannen op alles geleken, behalve op veedieven, daar zij Engelsche zadels gebruikten, en niet eens van een lasso waren voorzien, daar zij heel zeker geen Mexikanen waren, reed een der mannen plotseling in een korten draf op Raffles toe, zijn revolver tot schieten gereed, terwijl zijn makker achter bleef, en schreeuwde toen, zijn paard nu inhoudend:

— Wie zijt gij, vreemdeling, en wat zoekt ge op het gebied van Senor Pablo?

— Is het verboden, om zijn gebied te betreden? was de wedervraag van Raffles, die zich voortreffelijk in de Spaansche taal wist uit te drukken.

— Neen — tenminste als men met eerlijke bedoelingen komt! antwoordde de koeienjongen, en hij keek naar den holster van Raffles, waarin de groote revolver rustig leek te slapen.

— Wij zijn geen veedieven! Wij zijn jagers! antwoordde Raffles glimlachend. Wij hebben goede papieren ook. Wij zijn ook geen Gringo's maar Engelschen. Je kunt die revolver gerust opbergen, vriend.

De cowboy scheen te beseffen dat hij inderdaad dit wapen niet zou noodig hebben, maar hij was een zeer voorzichtig man, en hij zeide dus:

— Roep eerst Uw vrienden. In ieder geval schijnt gij heel goed op de hoogte te zijn van de strijdwijze, die hier gebruikelijk is!

— Wij zijn hier vaker geweest! antwoordde Raffles schouderophalend.

Daarop wenkte hij Henderson en Brand, die aandachtig het tooneeltje hadden gadegeslagen, en nu kwamen aanrijden.

Een oogenblik later waren de vijf mannen bijeen, de revolvers gingen de holsters in, en de vriendschap was al spoedig gesloten. Niet weinig droeg Brand daartoe bij, die een paar uitstekende sigaren te voorschijn had gehaald, en daarmee de koeienjongens overgelukkig maakte.

— Zijn wij hier ver van de hacienda van Uw meester? vroeg Raffles, toen de twee gebruiide cowboys met eindeloos welbehagen aan hun sigaren trokken.

— Twee dagen reizen! antwoorde een hunner. Wij zijn hier vlak bij de grens van zijn gebied. Hebt gij die troep koeien daarginds gezien?

Zij moeten naar huis?

— Naar huis? vroeg Brand verwonderd. Is er een rodeo op komst?

— Men is er al mee bezig, en als gij er belang in stelt, kunt gij het zien. Maar wij moeten eerst deze afdwalers opvangen. Zij zijn wat gevaarlijk, omdat ze te lang alleen zijn gelaten. En het wordt hoog tijd dat zij gemerkt worden. Ik denk dat ze zich hebben schuil gehouden, de gladakkers!

Die bul is een gemeene rakker!

— Wat gebeurt er, als het vee over de grens afdwaalt?

— Als het terecht komt op het gebied van een fatsoenlijk man, dan laat hij ze door zijn boys terug jagen — en als hij een schooier is, dan laat hij de jaarlingen merken met zijn eigen brandmerk. Dat komt hier niet veel voor. Maar van de veedieven, *caramba*, hebben wij des te meer last! Als gij naar de hacienda wilt, blijf dan oostwaarts rijden, uw paarden lijken mij goed. Adio, vreemdelingen! Wij moeten aan het werk.

De twee mannen zwaaiden sierlijk met hun hoeden, deden hun paarden met een korten draai zwenken, en in een stofwolk ijlden zij weg, onder het voortgaloppeeren hun lasso in gereedheid brengend.

— Dát zijn nog 's ruiters! riep Henderson vol bewondering.

— Geen wonder, James! Die mannen verlaten maar zelden het zadel, gedurende acht maanden van het jaar, en zij slapen er zelfs in, waarbij paard en ruiter tegen een boom leunen, even rustig als jij in je bed in een zekere stad, die Londen heet!

Onder luid geschreeuw waren de twee koeienjongens op den troep rustig grazend vee toegerend. Heel veel lust schenen zij niet te hebben om zich in beweging te stellen, en de bul vooral toonde verzet.

Maar de drijvers gebruikten een even drastisch als eenvoudig middel om er wat beweging onder te krijgen. Met onnavolgbare behendigheid wisten zij den bul wat af te zonderen van den troep, de lasso van een hunner float door de lucht, de lus vatte het dier om de achterpooten, en hij smakte ter aarde, drie, vier malen, stond hij op en werd weer omgetrokken, totdat hij woedend in Oostelijke richting begon te draven — en onmiddellijk volgde hem de geheele troep! Eenige oogenblikken daarna was alles verdwenen in een stofwolk, die nog langen tijd boven de vlakte bleef hangen.

De drie mannen bleven nog eenige oogen-

blikken die wolk nazien, en toen begonnen zij langzaam te volgen.

Dien dag gebeurde er niets bijzonders, of het moest dan zijn de ontmoeting met een tweetal bereden heerschappen, die er niet zeer geruststellend uitzagen, en die, na een snel, onderling overleg den teugel wendden, toen zij binnen schotafstand waren gekomen, en zich uit de voeten maakten.

— Dat konden zeer wel veedieven zijn mylord! meende Henderson. Zeldzaam gemeene tronies!

— Inderdaad zagen zij er niet erg aantrekkelijk uit in hun gescheurde kleederen en met hun woeste baarden, maar ik denk dat hun wapens daarentegen voortreffelijk in orde zijn. Het komt mij voor, dat zij ons op deze plek niet verwacht hadden, en alles behalve gesticht zijn over onze komst! Denkelijk hadden zij het voorzien op een paar stuks en zoo mogelijk eenige dozijnen van de nog ongemerkte jaarlingen, die daar in dien troep vee meeliepen.

— Zij treden nogal brutaal op! merkte Brand op.

— O, het is een dobbelspel met den dood! zeide Raffles schouderophalend. Zij weten natuurlijk zeer goed welk lot hen wacht, als zij op heeterdaad worden betrapt. Het is te lastig, te omslachtig en te onzeker om de zaak voor den gewonen rechter te brengen, en daarom knappen de rancho's of hun cowboys dat werkje meestal zelf op.

Dien nacht kampeerden de drie mannen aan den oever van een smalle bijna opgedroogden stroom, een gevolg van de langdurige droogte, die het land teisterde.

Duurde dit nog lang, dan zou het zeer moeilijk vallen, het vee behoorlijk te drenken, en dan kon er een van de ergste dingen gebeuren, die den rancheros kunnen overkomen. Het vee kon, onder aanvoering van een vastberaden bul het eigen gebied wel eens verlaten, en de grens oversteken na een naburig terrein, op zoek naar water, en dat kon een verlies beteekenen, als de buurman oneerlijk was, van honderden kostbare dieren.

Brand had in den loop van den middag een aardvarken neergelegd, een jong, malsch dier met een spitsen snuit, dat een voortreffelijk avondmaal opleverde. Zij sliepen, uitstekend, door niets gestoord, en trokken den volgenden morgen dadelijk weer verder, in de verwachting, dat zij nog dienzelfden avond de hacienda zouden bereiken.

Onderweg hadden zij een paar maal een ont-

moeting met kleine afdeelingen runderen, die hoe langer hoe talrijker werden, en eenmaal moesten zij zelfs tamelijk overhaast hun paarden de helling van een heuvel opjagen, om niet verpletterd te worden tusschen de zware lichamen van een woest rennende troep koeien, zeker wel twee duizend stuks, die onder luid geschreeuw en zweepgeknal werden opgedreven door een zestal comboys, die blijkbaar groote moeite hadden, de dieren rustig te houden, en in de goede baan.

Des middags rustten zij, om de ergste hitte te laten voorbijgaan, en trokken daarop weer verder oostwaarts.

Het landschap bood nog altijd weinig afwisseling. Vlakten van dor, geelachtig gras, zoo ver het oog wilde reiken, en hier en daar beplant met boschjes mimosa's, cactussen of reusachtige varens.

De heuvels waren nog altijd laag, en pas een dagreis verder zou men zich in het eigenlijke gebergte bevinden.

Het was omstreeks half vijf in den middag, toen zich de gebeurtenis voordeed, die bijna de voornemens van Raffles had doen wijzigen.

Hij bevond zich een weinig afgezonderd van zijn metgezellen, toen hij hen plotseling tot zich wenkte. Zij waren afgestegen om een kort maal te gebruiken, en de paarden stonden gekluisterd in de schaduw van een hoog boschje, en knabbelden op het droge gras.

De plaats waar zij stonden was ongeveer halverwege de helling van een lagen heuvel, en van daar konden zij een groot gedeelte van de vlakte overzien.

Op een afstand van een halven kilometer ongeveer kwam een man te paard aan galopperen, met lossen teugel. Hij droeg een wit hemd, een grooten, grijzen vilthoed en gele rijlaarzen, zooals Raffles door zijn kijker kon zien. De ruiter scheen bijzonder groote haast te hebben, en ranselde zijn paard met een tak, dien hij zeker toevallig had afgerukt terwijl hij het ten bloede spoorde.

Binnen weinige seconden bleek de oorzaak van dien spoed. De ruiter werd achtervolgd. Ongeveer honderd meter achter hem kwam een troep mannen aanstormen, zes of zeven in aantal, die er blijkbaar alles op gezet hadden, hem in te halen en tegelijkertijd te omsingelen.

Brand was verbleekt, en had zijn geweer reeds van den schouder gerukt.

— Wacht nog, Brand—zij schieten nog niet.

— Waarom vuurt die man niet op hen?

schreeuwde Brand, ten hoogste opgewonden.

Raffles bracht zijn kijker weer voor het oog, en gaf ten antwoord:

— Zijn holster is leeg — waarschijnlijk heeft hij al zijn kruut al verschoten.

Eensklaps slaakte hij een kreet van verwondering en riep uit:

— Maar — het is geen man! Het is een vrouw, en het is de dochter van den smokkelaar — Het is Ines Huerta.

HOOFDSTUK IV.

MENSCHENJACHT.

Op dat oogenblik was de vluchteling — want dat zij dat was, kon geen oogenblik meer betwijfeld worden — tot op een afstand van tweehonderd meters der drie mannen gekomen, die zelve eenigszins beschut waren door het kreupelhout.

Een van de achtervolgers, wiens paard sneller liep dan dat der anderen, had eindelijk zijn revolver getrokken, en schoot — niet op de vrouw echter, maar op haar rijdier, dat, in een der achterbeenen getroffen, smartelijk hinnikte, plotseling zijn vaart inhield, en toen rustig ging zitten, zoodat zijn berijder wel genoodzaakt was, wilde zij niet onder haar paard geraken, vlug uit den zadel te springen. Op hetzelfde oogenblik was de schutter bij haar, bukte zich een weinig, en greep haar ruw om het middel, terwijl zij zich uit alle macht verweerde.

Brand beheerschte zijn zenuwen volmaakt, bracht zijn geweer aan den schouder, mikte even en drukte af.

De rechter arm van den man viel slap langs zijn lichaam neer, hij slaakte een gebrul van woede, maar het meisje was vrij, en rende, gehoor gevend aan haar eerste ingeving, in de richting vanwaar het schot had geklonken.

Onder de achtervolgers ontstond verwarring, en toen verspreidden zij zich vliegensvlug, de aloude gewoonte volgend, die tusschen mannen van de Pampas gebruikelijk is, als zij zich in strijd bevinden.

Hun paarden steeds in beweging houdend, om daardoor zoo min mogelijk tot doelwit te dienen voor de kogels van dien behendigen schutter, stelden zij zich waaiervormig op, en poogden ondertusschen te ontdekken, waar die schutter zich bevond.

Zij hadden het boschje op de heuvelhelling en de paarden tamelijk spoedig ontdekt, en al galopperende begonnen zij te vuren. Maar de afstand was nog te groot, en met hun revolvers konden zij niet veel uitrichten.

De man die het meisje had gegrepen gaf het echter nog niet op, nam de teugels in de linker

hand, en gaf zijn paard de sporen, om haar weer in te halen.

Ver kwam hij niet, want een tweede kogel van Brand wierp hem uit den zadel. Zijn paard rende verder, het meisje zwaaide met de armen, waarop het dier verschrikt stil stond, zij wierp zich op zijn rug, en ofchoon haar een paar kogels werden nagezonden, waarvan een haar schouder schampte, en het witte sporthemd aanstonds roodkleurde, bereikte zij verder ongedeerd de drie mannen, bleek van woede en wraakzucht, en met oogen die als vuur schitterden.

— Wie was de man die schoot? vroeg zij onmiddellijk, terwijl zij zich uit den zadel liet glijden.

— Ik nam die vrijheid, senorita! antwoordde Brand met een buiging.

— Je hebt goed geschoten, maar je hebt hem maar half geraakt, dien hond! Mij te durven aanraken, mij, Inez Huerta! Maar het zal hun worden ingepeperd!

— Mag ik vragen, wie die onhoffelijke lieden zijn, mejuffrouw Ines? vroeg Raffles met een tikje ironie in zijn stem, want het kwam hem voor dat een woord van dank aan Brand wel op zijn plaats zou zijn geweest.

— De kerel die daar op zijn rug ligt, is geloof ik Jack Dye, maar dat is niet de hoofdman. Hij had het snelste paard, en was dus het eerst bij mij. Hij is in dienst van Jose Bastia, en dat is de schurk die het op mij voorzien heeft. Ik was gewaarschuwd, en ik ben misschien dom geweest, dat ik toch alleen ben uitgereden, dezen kant uit. Wij zijn hier vlak bij het grondgebied van Dick Stone, en daar komen die schobbejakken ook zeker van daan. Onze mannen zouden hen zeker dadelijk hebben neergelegd, als zij er kans toe gekregen hadden, het zijn paardendieven!

— En die naar allen schijn nu en dan ook jonge meisjes stelen, zeide Raffles haar aanziende. Heb ik het goed begrepen, dan is die mijnheer Bastia verliefd op u.

Gij haat hem echter, en daarom past hij geweldmiddelen toe?

— Zoo is het! Gij kunt er nog bijvoegen dat ik dien halfbloed eens met mijn karwats in het brutale gezicht heb geslagen, toen hij mij een kus durfde vragen!

— Ook gij schijnt van doortastende mid-delen te houden! zeide Raffles sarcastisch. Gij zult ons zeker wel toestaan, U naar de hacienda te vergezellen?

— Ik had U dat juist willen verzoeken! zeide het meisje, de drie mannen aandachtig opnemend. Over een uur begint het te schemeren — en bovendien is mij de terugweg afgesneden. De laffe schurken, met hun zessen tegen een enkele vrouw! Zij overvielen mij plotseling, een van hen heb ik kunnen neerleggen, maar mijn andere kogels misten. Wie is die baby met dat reuzenlichaam?

Zij had geknikt in de richting van Henderson, die aandachtig de omgeving waarnam, en die bloosde als een kostschoolmeisje, ofschoon hij de vraag maar ten halve begrepen had.

— Dat is mijn bediende, senorita! antwoordde Raffles kortaf.

Hij had het woord nog niet gezegd, of een kogel floot gierend vlak langs het hoofd van Brand, en Raffles beval:

— Dekking zoeken! Ga plat op den grond liggen! De schurken hebben ons gezien!

Allen strekten zich vlak op den grond uit, na de paarden diep het boschje ingedreven te hebben, en na eenige oogenblikken bracht Brand langzaam zijn geweer aan den schouder, de loop bewoog zich heel even, een schot kraakte, en op 150 meters afstand maakte een man een luchtsprong, halverwege boven een rotsblok uitstekend, zwaaide met zijn armen, en verdween uit het gezicht.

Een half uur verliep, niemand sprak een woord, totdat het meisje op een toon van moeilijk onderdrukte woede riep:

— Wij kunnen hier niet blijven tot het duister is. Dat is te gevaarlijk, en mijn vader zou doodelijk ongerust worden. Wij moeten er door heen. Durft gij?

— Ga de paarden halen, James! beval Raffles eenvoudig.

Laadt de geweren opnieuw, maar gebruik eerst de revolvers, want het zal wel een gevecht op korten afstand worden.

Bukkend spoedde Henderson zich door het boschje, kwam met de paarden terug, en zoo snel mogelijk wierpen allen zich in den zadel, en snelden toen onverwacht de heuvelhelling af, zoo onverhoeds en zoo vlug, dat de schoten

die op hem werden afgezonden, geen doel troffen.

Het gewonde paard van het meisje lag daar nog altijd, en het fraaie dier hief zijn kop op, toen het den grond voelde dreunen onder den snellen hoefslag der galopperende rossen, maar Inez gaf haar rijdier de sporen, en deed het over het lichaam van den gewonden hengst heenspringen, met opeengeklemd tanden.

— Een zeer koelbloedig meisje! mompelde Raffles voor zich heen. En zoo hard als steen! Brand, maak het arme dier af, anders komt het hier ellendig om van honger en dorst of het wordt, nog levend, verscheurd door de coyotes.

Brand hield even zijn rijdier in, boog zich wat, en schoot met afgewend gelaat en een siddering van medelijden den verlossende kogel in het oor van het machteloos neerliggende dier, dat even rilde en toen stil lag.

— Ze heeft zelfs niet omgekeken! mompelde Raffles, verbaasd over zooveel gevoelloosheid bij een meisje.

Brand had de opmerking gehoord, en zeide:

— Vergeet niet, welk leven zij leidt, Edward! Van kindsbeen af zien zij paarden sterven, koeien slachten, de menschen elkander bevechten — het is geen wonder dat zij daarbij anders worden dan onze societymeisjes, die elkander alleen maar met woorden te lijf gaan, en dan nog het liefst uit een hinderlaag! Wat is zij mooi!

— Ja — en dat maakt veel goed! zeide Raffles sarcastisch. Ik zou gaarne kennis maken met den man, die dit wilde juffertje zonder hart weet te temmen en zachtere gevoelens in haar weet te wekken. Buk je!

Zonder iets te vragen bukte Brand zich bliksemsnel, en een kogel floot over zijn rug heen en sloeg plat tegen een rotsblok.

De man die gevuurd had galopperde schuin voor hen uit, gevolgd door een tweeden ruiter, en Brand hield zijn paard met een ruk in, nam zijn winchester ter hand, en schoot den achtersten man uit den zadel.

En daarmee was de zaak beslecht, voor dien dag. De kerels zagen zeker in dat zij met een al te sterke tegenpartij hadden te doen, en gaven de partij verloren.

De kleine troep reed zwiingend verder, nog steeds goed acht gevend, en klaar tot schieten.

Er deed zich echter niets meer voor, en tegen het vallen van den avond kregen zij de hacienda in het oog, die op den top van een heuvel lag, met zachtglooiende flanken.

Een machtig geluid drong tot hen door, dat klonk als de branding van de zee bij stormweer.

Het was het geloei van de duizenden runderen, die voor de rodeo bijeen waren gedreven, en die thans in de corals waren ingesloten, om gemerkt of overgemerkt te worden.

Op den drempel van de deur verscheen een lang, mager man, blootshoofd, die de hand boven de oogen hield om ze te beschermen tegen de schelle lucht, in het Westen, waar de zon zoeven was ondergegaan.

Toen kwam hij haastig de treden van de houten voorgalerij af, en snelde zijn dochter tegemoet.

— Het was op het kantje, vader, of je had me niet meer terug gezien! zeide het meisje met een kort lachje. Jose Bastia, die hond van een halfbloed, had mij bijna gevangen. Deze heeren hebben mij bevrijd. Hoe ze heeten weet ik niet, maar U zult ze hier welkom heeten, terwille van Uw dochter, niet waar.

De smokkelaar scheen een oogenblik te aarzelen, keek de drie mannen beurtelings met zijn zwarte oogen doordringend aan, en zeide toen kortaf, en niet buitengewoon vriendelijk:

— Zij zijn welkom — om jouwentwille, Inez!

De drie mannen bogen, en Raffles zeide, een paar stappen vooruitredend:

— Wij achten ons gelukkig, senior, dat wij Uw dochter dezen dienst hebben kunnen bewijzen. Ik ben graaf Palmhurst, deze heer is mijn vriend en secretaris Brunt, en die groote zuigeling daarginds is onze chauffeur en bediende. Noem hem James. Wij willen U echter volstrekt geen overlast aan doen, en vragen slechts een nachtverblijf in een der bijgebouwen.

— Een gast van Pablo Huerta slaapt nimmer in een bijgebouw, mijnheer! zei de Mexikaan op trotschen toon. Gij zult in ons huis overnachten. Inez, maak het noodige in orde. De heeren komen een weinig ontijdig, want ik heb het eenige dagen achtereen nog zeer druk met de rodeo. Hebt gij soms lust om het zaakje te koopen?

— Koopen? vroeg Raffles verbaasd. Wilt gij U ontdoen van dit prachtige bezit?

— Het prachtige bezit kan naar den duivel loopen! riep Huerta toornig. Het levert niet veel meer op, en brengt onbegrijpelijke moeiten met zich mede. Ten overvloede wemelt het

hier tegenwoordig van paardendieven en allerlei schuim, dat mij het leven verzuurt. Als gij soms een liefhebber weet — ik houd mij aanbevolen! En wees nu zoo goed, mij te volgen.

Er waren een paar bedienden toegeschoten, die hun paarden in ontvangst namen, en de drie mannen gingen in gezelschap van het zonderlinge heerschap dat tegelijkertijd smokkelaar en ranchhouder was, het groote, luchtige, deels uit steen, deels uit hout gebouwde huis binnen, dat slechts een enkele verdieping had, voorzien van een balkon, dat aan alle vier de zijden om het huis heenliep, en dat door houten pilaren gedragen werd.

Een oude Mulattin kwam haastig aanloopen, en kreeg haar instructies.

Korten tijd daarna bevonden Raffles en Brand zich in een ruime luchtige kamer, uitziende op het Oosten, en konden, als zij wilden, hunne indrukken wisselen.

— Hier zijn wij dus als het ware in het hol van den leeuw, begon hij zachtjes, terwijl hij zijn riem met de revolvertasch eraan losgespte.

— Een trotsch en eigenzinnig man, naar het mij voorkomt! Stug, en hard als een steen. Zou hij dat meenen — ik bedoel den verkoop van zijn bezittingen?

— Waarom niet? Ik denk dat de smokkelarij hem heel wat meer kan opleveren, en dat hij zich uitsluitend aan die gevaarlijke sport wil wijden. Men kan nu eenmaal geen twee dingen tegelijk en goed doen!

Raffles was op het raam toegetreten, en keek naar buiten. Hij had voor zich een groot deel van het erf, hij kon de corals zien, waarin het vee was opgesloten, met hun sterke palissaden en nog verder de vlakte, waarover nog altijd snelle gedaanten heen en weer schoten, die nog achterblijvers voor zich uitdreven met geschreeuw en zweepgeknal.

— Daar rechts van ons is de grens, zeide hij tot Brand, die naast hem was komen staan. Nauwelijks drie mijlen hier vandaan. Je ziet hoe bergachtig en lastig te bewaken het gebied is. Geen wonder dat de smokkelarij hier bloeit. Aan den anderen kant moet het gevaarlijk zijn, door die passen te trekken, met de wetenschap, dat op de bergtoppen Amerikaansche scherpschutters op je loeren!

Op dat oogenblik kwam er een cowboy het erf oversteken, zelf te paard gezeten, en

die aan iedere hand een paard met zich mede voerde.

Raffles meende de dieren te herkennen in het stervende daglicht. Het waren de paarden van twee der schelmen, die Inez hadden willen ontvoeren.

Er kwamen een paar mannen toelopen die ze dadelijk naar den stal brachten.

Raffles en Brand keken elkander aan, en de tweede zeide :

— Van de mannen die die paarden bereden hebben, en die misschien alleen gewond zijn, zie ik niets. Maar ik heb het al gemerkt — in dit land schijnt een goed paard meer waard te zijn, dan een mensch!

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK V.

MIJNHEER DICK STONE.

Er waren een paar dagen verlopen, sedert Raffles, Brand en Henderson hun intrek hadden genomen op de Hacienda.

Zij hadden hunnen gastheer slechts weinig te zien gekregen, en dan nog slechts tijdens de maaltijden, die hij in allerijl gebruikte, omdat al zijn aandacht bepaald was tot het groote werk van het brandmerken der in dat jaar geboren dieren.

Het was echter duidelijk dat hij veel overliet aan zijn opzichter, een grooten Ier, met een pokdalig gezicht en vuisten als smidshamers, die onaangenaam goed met zijn revolver omsprong, en tot de scherpschutters kon worden gerekend.

Des avonds, na volbrachten dagtaak, vereenigden de koeienjongens zich meestal in een soort van groote schuur, waar zij verlof hadden om te dansen. Heel gemakkelijk ging dat niet, want het vrouwelijk geslacht was zeer schaarsch vertegenwoordigd op de hacienda, en er ontstonden telkens bloedige twisten om deze of gene vrouw, naar wie men in een stad van eenige beteekenis zeker niet het hoofd zal hebben omgewend, maar die hier nu eenmaal was, wat Eén-Oog is in het Land der Blinden. Zij zongen dan en speelden op de banjo of de gitaar, dansten met elkander of met de weinige vrouwen, dobbelden, maakten hun wapen schoon, kregen ruzie, en gebruikten dan wel eens al te hardhandig hun groote messen.

Er werd vaak een koppige wijn gedronken, maar ook wel brandewijn, die de haciendero zelf ter beschikking stelde — maar slechts om de waarde van het genootene aan het einde van de week gewetensvol van de loonen af te trekken. Iedereen had op het erf het volste recht zich vol te drinken, mits hij er maar voor betaalde.

Het was op den avond van den derden dag en buiten was alles rustig, toen een bezoeker het groote, witte huis binnen trad, die er zeer goed den weg scheen te weten, en die regelrecht naar de kamer liep, waar Pablo Huerta met zijn beide gasten gezeten was, en een glas andwijn met hen dronk.

Het ruwe, duistere gezicht van den Koning der grensmokkelaars betrok bij het zien van den man, en hij sprong woedend op uit den schommelstoel waarin hij lui lag uitgestrekt.

— Wat moet jij hier, Jose Bastia? Hoe durf jij hier nog een voet zetten, terwijl ik je een week geleden heb weggejaagd? Maak dat je wekomt, of ik laat je door mijn bedienden met de zweep van het erf ranselen!

De Mesties verbleekte, kneep zijn vuisten krampachtig samen, wierp een duisteren blik op Raffles en Brand, die hem onmiddellijk hadden herkend, maar wist zich te beheerschen en zeide rustig:

— Je doet beter mij *niet* te laten wejagen, Huerta! Ik zou je aanraden mij rustig te laten uitspreken — onder vier oogen! Die vreemdelingen hebben niets met mijn zaken te maken. Zij hebben zich daarmee al meer bemoeid, dan goed voor hen is.

Er blonk een dreigend vuur in zijn oogen, maar Raffles zeide bedaard:

— Ieder ander zou getracht hebben, je gemeene streek onmogelijk te maken, Bastia! Het is laag om een meisje tegen haar zin te willen ontvoeren.

Bastia haalde slechts even de schouders op, gaf Raffles zelfs geen antwoord, maar ging voort, steeds tot Huerta gewend:

— Geef me tien minuten, dat is voldoende. En stuur die twee mannen weg.

Raffles en Brand waren reeds opgesprongen, en slenterend naar de veranda gegaan, waarvan de deuren wijd geopend waren.

Voor hen lag het duistere erf. Vaag konden zij een paar schimachtige gedaanten ontwaren, die snel heen en weer liepen. Aan een der palen, die de veranda schraagden, waren drie paarden vastgebonden, die rustig bijeen stonden. De twee vrienden staken een sigaret op en verwijderden zich, maar niet verder dan buiten gehoor.

— Nu heeft de schurk zijn zin! fluisterde Raffles met een minachtend lachje. Alsof wij al niet zeer precies wisten wat hij kwam doen, en waarom hij denkt te winnen! Nu, dat zal

hem wel tegen vallen, denk ik!

De maan kwam op, en juist liep er een man langzaam voorbij, met zijn handen op zijn rug, en een lange, dunne sigaar tusschen de lippen. Raffles keek hem met een zonderlingen blik na. Het was de hoofdconducteur van den trein, die hen naar Pablo had gebracht!

Zoodra Bastia zich had overtuigd, dat er niemand meer in de nabijheid was, kwam hij snel op Huerta toe, en begon haastig en op heeschen toon te praten:

— Luister eens, Huerta, en luister goed, want ik vind het onaangenaam, de dingen te moeten herhalen. Je weet dat ik je dochter lief heb. Je weet nu ook dat ik getracht heb, haar dezer dagen met geweld te schaken. En het zou mij gelukt zijn ook, zonder de tusschenkomst van die vervloekte Gringo's die je onder je dak hebt opgenomen. Ik heb nog niet met hen afgerekend, maar dat is een andere zaak. Wat in het vat is verzuurt niet, en Bastia heeft een sterk geheugen. Inez houdt zich nu verborgen, maar ik kan en ik wil niet langer wachten. Ze moet mijn vrouw worden.

— Denk je dat, Bastia? En wil je me eens zeggen, hoeveel tellen je noodig hebt, om als de weerlicht mijn huis en mijn erf te verlaten? Ik heb je altijd voor een onbeschaamden, stinkenden halfbloed aangezien, maar ik heb nooit geweten, dat je nog zooveel moed had! En ik zal je toonen dat ik dat weet te waardeeren, door je vijf minuten te geven om je weg te pakken. Zijn die verstreken, en ben je nog niet weg, dan laat ik de honden op je los.

De zwarte oogen van den mesties begonnen dreigend te fllikkeren, maar uiterlijk was hij volkomen kalm, toen hij zei:

— Je zult je nog wel eens bedenken, Huerta, ik ben er zeker van. Je moet weten, dat ik kleine dwangmiddelen bezit, die je wel zullen overhalen!

Met een onwillekeurig gebaar had Huerta naar zijn revolver gegrepen, maar die had hij reeds afgelegd, en het wapen lag op de groote, stevige tafel, die hij als zijn schrijfbureau gebruikte, drie meters van hem vandaan. Schijnbaar onaangedaan vroeg hij spottend, langzaam achteruitlopend:

— En mag ik weten waarin die dwangmiddelen zouden bestaan? Ze moeten wel van heel gewichtigen aard zijn, als ze indruk op mij zullen maken!

— Wel, dat zijn ze ook, geloof me! Je zult toch wel hechten aan je eigen hals, Pablo? Je bent nog niet zoo oud, en het leven moet

dus nog veel aantrekkelijks voor je hebben! Komaan, laten we niet al te veel tijd verliezen. Ik zal je geheugen eens oprisschen. Het is al een jaar of tien geleden, maar het is nog lang niet verjaard. Het was in Mexiko City. President Cortez leefde toen nog — hij was nog niet vermoord. Jij weet zeker wel wie er aan den aanslag deelnamen?

Huerta stond nu dicht naast zijn schrijftafel. Hij was aschgrauw geworden, maar dat duurde niet lang, en hij zeide met een kort lachje:

— Zulke dingen gebeuren hier wel meer, gek! Het leven van een President is nooit zeker, in Mexiko.

— Maar het leven van zijn moordenaars evenmin! Cortez had veel vrienden, die zwoeren, hem te zullen wreken. Een paar van de aanslagplegers wisten ze in handen te krijgen, en die kregen niet eens tijd om hun medeplichtigen te noemen — en dat was maar drommels goed ook, voor zekere lieden! De hoofdschuldige ontliet den dans nog, en er waren maar een paar mannen die hem hadden kunnen aanbrengen — omdat ze bewijzen hadden, tastbare, geschreven bewijzen! Grappig — met een van hen heb je toevallig een dag of vier geleden gereisd in den trein! Hij is namelijk hoofdconducteur — of liever dat was hij, want hij heeft het baantje er sinds gisteren aangegeven, en wil liever smokkelaar worden! Jeff Patterson is zijn naam! Je hebt de papieren spoedig genoeg gemist, en nu begrijp ik ook beter, waarom je zoo dicht bij de grens bent gaan wonen! Je hebt steeds in onzekerheid geleefd, en je wilde bij het eerste teeken van onraad over de grens wippen! Wat zeg je hiervan? Kijk je er niet raar van op, dat de man, die je wil laten hangen, deze week je kaartje heeft geknipt?

Het gelaat van den smokkelaar was jammerlijk om aan te zien. Opnieuw was het vaal of bleek geworden, en met zweetdruppels overdekt. Zijn mond ging half open en hij was nauwelijks verstaanbaar, toen hij mompelde:

— Je liegt het! Je wilt mij vrees aanjagen. Zulke dingen zijn onmogelijk! Wat zou Patterson met die papieren moeten uitrichten?

— Wel, ze gebruiken! Ze verkoopen, bij voorbeeld. Hij heeft je lang genoeg gezocht, hier in Mexico, en hij herkende je onmiddellijk, al deed jij het hem niet, wat niet zoo verwonderlijk is, want hij is nu zoo glad geschoren als een ei, en in Mexiko City vijf jaren geleden bij dat kabaaltje tegen Cortez, droeg hij een vollen baard. Voor de rest kan ik kort zijn, Huerta!

We willen die papieren nu eindelijk eens benutten. Ik heb Patterson bij mij. En hij heeft de papieren in zijn zak. Hij vraagt geld — ik vraag alleen maar je dochter. Weiger je, dan heb je nog van nacht de gendarmes in je huis, en je weet welk lot je dan wacht, man! Ze zullen waarlijk geen week voorbij laten gaan voor ze je hangen! Kies nu maar, maar doe het een beetje gauw!

Huerta stond met gebogen hoofd zwaar te leunen op de schrijftafel. Er verliep zeker wel een volle minuut voor hij eindelijk toonloos vroeg:

— Wat vraagt Patterson voor mijn brieven?

— Tien duizend Peseta's!

— En — wat moet jij hebben als je mijn dochter met rust laat?

— Alles wat je bezit zou niet toereikend zijn, Huerta — ik wil en ik zal haar hebben, riep de mesties woest.

— Maar zij haat je! steunde de smokkelaar.

— Dat is van minder belang — ze zal mij wel leeren lief hebben! Ik zal haar wel temmen!

Weer bleef het een tijdlang stil, en toen hief Huerta het hoofd op en zeide iets luider:

— Ik zou mijn bedienden kunnen roepen, en je kunnen laten afmaken, als een hond!

— Wat zou je dat baten? Patterson zou er niet minder de papieren om kunnen gebruiken. Je weet heel goed, dat alles wat den aanslag betreft, daarin nauwkeurig staat opgeteekend, en je bent stom geweest, ze je te laten ontstelen! Maar voor mij zelf koester ik ook geen vrees. Mijn paard staat op tien passen afstand van hier, voor jij hebt kunnen schreeuwen, heb ik je een kogel door je hoofd gejaagd, en twintig van mijn vrienden wachten bij het hek van je erf, op mijn terugkomst. Duurt het wat heel lang, dan komen ze een onderzoek instellen — en het zijn ruwe kerels, dat weet je!

— Ik moet eerst die papieren zien! zeide Huerta met trillende stem. — Dat is billijk! Maar pas op — haal geen grapjes uit! We zullen ze voor je neus houden, maar je mag ze niet aanraken! Ik zal Patterson roepen!

Hij deed een paar stappen achteruit, zonder Huerta uit het oog te verliezen, en met zijn rechter hand aan den holster, en stak twee vingers van de linker hand tusschen de lippen, waarop hij kort maar scherp floot.

Het bleef stil en hij floot nogmaals. Zijn ongeduld nam toe, en hij stampvoette woedend met zijn gespoorde laars op den houten vloer.

Toen kwam er van den kant van de veranda kalm een man binnen stappen, met een aantal

papieren in zijn hand, tot een pakje samen gebonden, dat hij op de schrijftafel wierp met de woorden:

— Mijnheer Patterson laat zich excuseeren, senior Huerta — maar dit zijn Uw brieven! Zorg er voortaan wat beter voor of vernietig ze!

Terwijl Huerta zich als een tijger op de noodlottige papieren wierp, slaakte de Mesties een gebrul van woede, en rukte zijn revolver uit de tasch. Maar voor hij het wapen zelfs aan zijn heup had kunnen brengen voelde hij den dreigenden druk van iets koude en hards in zijn lendenen, en een zware stem beval nadrukkelijk:

— Laat je proppenschietter vallen, bunzing, of ik schiet dwars door je heen.

Knarsetandend van woede liet de Mesties het wapen vallen, dat kletterend op den houten vloer neerkwam.

— Ga daar nu in dien hoek staan, en verroer je niet, voor we je verlof geven.

Bastia moest gehoorzamen, want hij voelde den revolverloop nog altijd tusschen zijn ribben. Hij werd naar den versten hoek van het vertrek gedreven, en kreeg daar bevel, met de handen boven zijn hoofd en zijn rug naar het vertrek gewend te gaan staan.

En toen klonk weer de diepe basstem, die sprak:

— Wel, Huerta, dat was op het nippertje, man! Je kent me toch wel? Ik ben Dick Stone, je buurman! Je bent wel eens niet erg vriendelijk voor me geweest, omdat ik een Amerikaan ben, en het een en ander vermoed van je smokkelgrapjes! Maar je vermoed misschien ook dat ik Inez lief heb — en — het is een gemeene streek van me — maar ik moet je er even op wijzen, dat de bunzing daar in den hoek je zeker zou hebben neergepapt, als ik er niet geweest was! Stem je dat toe?

Huerta knikte alleen maar. Hij had een kaars ontstoken, en was druk bezig, met bevende vingers drie of vier brieven te verbranden, waaruit het pakje had bestaan.

Pas toen hij hiermee klaar was, liet hij zich zuchtend in een stoel neervallen, veegde zijn voorhoofd droog, keek als verwaasd om zich heen, ontwaardde Raffles, die inmiddels binnengetreden was en zeide toen met een zwak lachje:

— Het is een galg, die ik daar heb verbrand! Wist gij — wat die brieven beteekenden, vreemdeling? Hebt gij verstaan wat hij zeide, graaf Palmhurst?

— Het kon bijna niet anders — hij sprak

veel te luid! antwoordde Raffles schouderophalend. Maar voor brieven heb ik een zwak geheugen. Ik wil niet weten wat er in stond. Het walgelijkste dat ik ken is afdreigen, chantage. En het zijn laffe schurken, die van dit middel gebruik maken. Daarom ben ik tusschen beiden gekomen, en heb dien zonderlingen conducteur die zijn baantje voor dat van smokkelaar schijnt te hebben verruild, de brieven afgenomen. Hij kreeg niet eens gelegenheid om zich te verzetten.

— Dood? vroeg Stone tamelijk onverschillig.

— Alleen maar bewusteloos — en van zijn revolver beroofd! Ik raakte hem onder de kin, antwoordde Raffles.

— En u is een graaf, hoor ik! vervolgde

Stone, met een sprankje jalouzie en wantrouwen in zijn zware stem. U is de man die mijn Inez heeft gered?

— Ik weet niet of het reeds Uw Inez is, zeide Raffles met sarcastische hoffelijkheid, maar inderdaad hadden mijn vrienden en ik het voorrecht, haar te kunnen ontrukken, aan de handen van dien fielt daar!

— En je zult er voor sterven, vervloekte Brit! gilde de Mesties.

Hij had gebruik gemaakt van een oogenblik onoplettendheid, en terwijl hij dit schreeuwde sprong hij vlug als een eekhoorn door het geopende raam, dat zich het dichtst bij den hoek bevond, en was in de duisternis verdwenen, voor Raffles en Stone tegelijk het raam bereikten.

HOOFDSTUK VI.

DE AANVAL.

Stone en Raffles sprongen op hun beurt uit het raam, en juist toen zij op den grond neerkwamen, kwam er een man om den hoek van het huis heenloopen, dié uitriep:

— Sta stil of ik schiet! Ha, ben jij het, Edward! Wat is er aan de hand?

— De Mesties is gevlucht! Rep je, Brand, en ga de jongens waarschuwen in de schuur! Het zou mij niet verwonderen als wij binnen een paar minuten een soort belegering zullen hebben te doorstaan! Vlug wat, want iedere seconde is kostbaar! Zij moeten tot iederen prijs de schuur verlaten hebben, voor de aanval komt! Bastia is hier met een heelen troep vrienden van zijn slag.

Zonder het einde af te wachten, snelde Brand weer terug, en rende over het door de maan beschenen erf, maar hij was nog niet halverwege, of een schot kraakte, en hij stortte verdoofd door een schot, dat zijn hoofd schampte, op de vastgestapte aarde terneder.

Voor hij zich weer kon oprichten suisde er een lasso door de lucht, aanschietend uit de duisternis, die hem weer omver trok, en toen werd hij pijlsnel over de harde aarde voortgesleurd, zonder dat iemand het had kunnen verhinderen.

Trouwens — het gebeurde was snel in zijn werk gegaan, en men hoorde op de hacienda zoo herhaaldelijk schieten en schreeuwen, ook des nachts, dat de pretmakende koeliejongens

daar in hun schuur van het geheele voorval niets hadden bemerkt, naar het scheen.

Toen een hunner de deur opende was dit zeer waarschijnlijk toeval — maar de arme drommel bekocht het met zijn leven, want hij viel onmiddellijk neer, door een kogel midden in het hart getroffen.

Er klonk een gebrul van dolle woede en de deur vloog weer dicht, op hetzelfde oogenblik dat een twintigtal ruiters het groote erf opstormde, onder een luid, schrikaanjagend geschreeuw.

Een stem riep een paar bevelen, en eenige mannen sprongen uit den zadel, rukten hun geweer van den zadelknop, en snelden naar een klein berghok, in welks schaduw zij zich verdekt opstelden, neerknielden op den grond, en met de geweerloopen gericht op de deur van de dansschuur, die in het maanlicht baadde.

Twee anderen stormden de trappen van het bordes op, met de revolver in de vuist, teneinde het vertrek te onderzoeken, waar zooeven het dramatische gesprek had plaats gehad.

Van achter zijn schrijftafel legde Huerta met een revolvershot een van de schelmen neer, en de tweede werd geveld door een geweershot van Raffles, die zijn wapen had doen rusten op het kozijn van het raam, waaruit hij zooeven gesprongen was.

Van Stone was niets te bespeuren, en Raffles

kon zich ook volstrekt niet voorstellen, wat er met Brand geschied was.

Henderson lag neergeknield bij een hoek van het huis, en poogde van die plaats het slagveld te overzien — want zoo kon men het wel bijna noemen.

Het erf was, zelfs voor een Mexikaansche hacienda zeer groot, rechthoekig van vorm, en bijna zuiver vierkant. Iedere zijde mat op zijn minst 100 Meter.

Aan een dier zijden bevond zich het woonhuis, met enkele bijgebouwen, recht daar tegenover waren de heiningen van de Corals, en rechts bevond zich de zoeven genoemde schuur, waar de koeienjongens na gedanen arbeid bijeen plachten te komen. Tegenover die schuur weer bevonden zich de stallen, en aan die zijde was ook het hooge, houten hek, waardoor de indringers waren binnen gestormd.

Men zal hieruit begrepen hebben dat de bandieten alleen van de voorzijde van het huis onder vuur waren te nemen, zoolang zij zich in de nabijheid van de schuur ophielden — en die voorzijde was juist zeer gevaarlijk te naderen voor de belegerden, want een tweetal mannen van de tegenpartij had zich reeds in een der paardenstallen verschanst, en kon van een zolderraam uit den geheelen voorgevel van het woonhuis bestrijken, die thans fel door de maan beschenen werd, die wit was geschilderd, en waartegen dus iedere gedaante scherp moest afteekenen.

Wie zich links van het huis bevond, was betrekkelijk veilig, zoolang hij zich niet te ver naar voren waagde, want dan werd hij onmiddellijk zichtbaar zoowel voor de twee veedieven in den stal, als voor degenen die de schuur belegerden.

Het noodlot wilde, dat slechts weinige koeiendrijvers daarbinnen hunne wapens bij zich hadden gehouden, en dat waren nog maar revolvers. Zoodra een hunner zich bij een der vensters durfde vertonen, werd er onmiddellijk op hem geschoten.

De toestand was dus voor de belegerden op dat oogenblik verre van benijdenswaardig, en als hij niet spoedig veranderde, zou het met de hacienda en zijn bewoners slecht afloopen, want de aanvallers schenen dol van woede te zijn, nu een paar hunner reeds buiten gevecht waren gesteld en de zaak met de brieven geheel verkeerd scheen te zijn afgeloopen.

Huerta wist de gangdeur te bereiken, die hij snel opende en weer sloot, en hij vroeg aan de bevende, oude negerin, die reeds jaren in zijn

dienst was, en als keukenmeid fungeerde op gedempten toon:

— Waar is mijn dochter? Waar is senorita Inez?

— Ik weet niet, meester — ik geloof op haar kamer! antwoordde Sally, bevend over al haar leden.

— Ga naar boven en zie of je meesteres daar werkelijk is!

De oude meid maakte het teeken des kruizes, aarzelde, en begon toen kreunend en alle heiligen aanroepend, die haar bekend waren, de trap te beklimmen die naar de eenige verdieping voerde.

Huerta bleef beneden staan, luisterde naar het schieten en naar de vloeken der aanvallers op het erf, en langzaam begon een fijn zweet op zijn voorhoofd te parelen, toen alles daar boven stil bleef.

Een bonzend geluid als van een val deed hem opschrikken, en toen stormde hij op zijn beurt de trap op, en zag de deur van de slaapkamer van zijn dochter open staan.

De maan scheen naar binnen door de beide ramen, en teekende twee scherp omlijnde vakken op den vloer, die met een groote, lichtgele mat bedekt was.

In een van die zilveren, vierkante plassen lag iets zwarts.

Het was Sally, de oude meid. Uit haar voorhoofd droop een dun donker straaltje bloed. Een geweerkogel had haar midden in het voorhoofd geraakt en haar op slag gedood.

Sally lag daar met uitgespreide armen op haar rug en staarde met haar doode oogen naar de zoldering. Er lag nog een uitdrukking van groote schrik in. En voor het overige was de kamer leeg. Maar Huerta merkte aanstonds, dat er iets bijzonders moest zijn gebeurd. Een paar meubelen van hun plaats gerukt en een rieten stoel was omgevallen. De groote spiegel vertoonde een groote barst, en daarvoor, op den grond, lag een zware kandelaar van brons, geheel verbogen.

Alles wees er op, dat er een vreeselijke worsteling moest hebben plaats gehad, die echter maar kort moest hebben geduurd.

Op de mat bij het bed waren een paar bloeddruppels te zien, een van de ramen stond open, en boven het kozijn uit staken de einden van een ladder.

Huerta hield zich met moeite midden in het vertrek staande. Hij voelde zich wee en misselijk van ellende. Het was duidelijk wat er gebeurd was — de schurken hadden zijn

dochter geroofd, na haar onverhoeds te hebben overvallen, dadelijk bij het begin van den strijd. Zij hadden haar het schreeuwen belet, en al had zij zich verweerd als een tijgerin, zij hadden haar overweldigd en langs den ladder ontvoerd, en niemand had dat kunnen zien, want toen bevonden de verdedigers zich reeds terzijde van het huis, juist aan den anderen kant.

Hij uitte een dof gebrul, wankelde de kamer uit, kwam met moeite de trap af, en stond een oogenblik daarna met een lijkbleek, vertrokken gelaat voor Stone en Raffles die nog altijd door 't geopende zijraam heen en de openstaande verandadeuren een klein deel van het erf konden bestrijken.

Nog zelden had Raffles zulk een toonbeeld van menschelijke ellende voor zich gezien. Alle trots, alle heerschzucht scheen van den ongelukkigen man te zijn afgevallen.

— Ze is weg! stamelde hij, nauwelijks hoorbaar, en steunzoekend tegen den wand.

Stone wendde met een ruk het hoofd om, en vroeg, zelf krijtwtit:

— Wie? Wie is weg?

— Inez! Zooeven moeten ze haar hebben overrompeld en weggevoerd! Mijn kind — mijn dochter! Ze moeten haar teruggeven, ze moeten!

Hij wankelde naar voren, en gaf zich zoodoende bloot, en onmiddellijk waarschuwde een schot, dat rakelings langs zijn oor ging, dat de schurken nog altijd nauwkeurig de wacht hielden. Dicht bij de Corals, achter wat struikgewas hadden zich nu ook een paar kerels verdeckt opgesteld, die den geheelen voorgevel konden bestrijken, en die waarschijnlijk ook de arme oude Sally laaghartig hadden neergeschoten.

Raffles trok hem snel weer bij den veiligen muur, en zeide vastberaden:

— Wij zullen haar weten terug te krijgen. Maar blijf om 's hemelswil kalm, beheersch U, wees een man, want wij kunnen hier niemand missen! En gij, mijnheer Stone, bedenk dat iedere onvoorzichtigheid ons aller dood kan beteekenen. Die schurken kennen geen medelijden, het zijn meerendeels halfbloeds, en zij zullen zich willen wreken voor de ondergane vernedering, en voor het verlies van twee of drie hunner makkers.

Stone staarde Raffles een oogenblik aan, alsof hij hem niet begreep, maar toen veranderde zijn gelaat plotseling. Uit alle macht vermande

hij zich, en toen zeide hij heesch, maar op vasten toon:

— Gij hebt gelijk! Wij moeten kalm en met overleg handelen, anders zullen zij ons uitmoorden. Gij zijt vreemdelingen en kent die schurken nog niet. Gij weet niet waartoe zij in staat zijn. Maar dat zeg ik U — als wij hen overwinnen, dan laat ik er niet een in het leven — niet een! Laat eens zien, Huerta — met hoeveel zijn wij.

— Er zijn 24 jongens in de schuur — misschien een paar meer, van jouw eigen volk! antwoordde Huerta dof. Maar zij kunnen niet helpen, zij zitten opgesloten. Er zijn maar twee kleine vensters, en wie zich daarvoor vertoont, is een dood man!

— Hebt gij geen mannelijke bedienden hier in huis?

— Slechts een. Een neger. Ik weet echter niet waar hij is — ik betwijfel zelfs of hij een vuurwapen kan hanteeren. Wij zijn dus met ons vijven.

— Slechts met ons vieren! zeide Raffles zacht, met gebogen hoofd. Ik mis mijn vriend Brunt. Ik vrees het ergste....

Het bleef een oogenblik stil, en toen klonk er plotseling dicht bij hem een rauwe doods-kreet, onmiddellijk gevolgd door den val van een lichaam.

Zij wendden zich allen om, en zagen het bovenlichaam van een man dat bij zijn val te voorschijn was gekomen bij den hoek van het huis, aan de achterzijde.

En toen kwam een jonge neger te zien, met bliksemende oogen, gekleed in een wit pak, en met een groot, bebloed mes in de krampachtig gesloten vuist.

— Wat is dat, Jesse? Wat is er gebeurd? vroeg Huerta op schorren toon. Wie is die man?

— Hij juist op U wilde toesluipen master — had revolver al klaar! Ik hem mijn mes tusschen de schouderbladen heb gestoken — want boven — want boven ligt mijn oude vrouw, met een kogelgat in het voorhoofd, tusschen haar oogen, die maar niet dicht willen. Ik hem toch gedood, hoop ik? Laffe, laffe schurken!

De man was blijkbaar geheel buiten zinnen van woede en smart, hij raaskalde en deed wankelend een paar stappen, zich met de linker vuist op de borst slaande.

Raffles kwam op den man toe, en wentelde hem met den voet om. Het was de conducteur Patterson, die hij een half uur tevoren had

neergeslagen, en op wien niemand meer gelet had. Er was voor geen vijf minuten leven meer in den man.

Hij sloeg zwakjes de oogen op, die hoe langer hoe grooter werden terwijl hij Raffles aankeek, wiens gelaat beschenen werd door de maan, en toen liet hij een schor lachje hooren, uitte een zwaren vloek, en bracht er met moeite uit:

Raffles — ik ken hem nog van — van vroeger —

— Je hebt mooie vrienden om je te verdedigen, Huerta! Weet je wie die man is? Hij is — hij was — in je spoorwegcoupé — je tasch met geld en juweelen — hij — de dief!

Toen viel zijn hoofd achterover, en hij stierf. En in zijn glazige oogen was nog een uitdrukking te zien van voldane wraakzucht.

Huerta had langzaam zijn gelaat naar Raffles toegewend, en vroeg toonloos:

— Wat is dat voor wartaal? Die man liegt toch?

— Hij sprak de waarheid! antwoordde Raffles afgemeten. Ik was het die je tasch verruilde tegen een soortgelijke, die ik op een tusschenstation kocht, en met steenen vulde. Ik gaf je je schram aan je hand, en de bedwelmende stof die in je bloed drong, deed je inslapen. Ik ben John Raffles.

Een zeer kort oogenblik omvatte de rechter vuist van Huerta krachtiger de revolver, die hij nog steeds vasthield, maar eensklaps week de woede van zijn gelaat, en hij zeide op zachten toon:

— Het is niets. Wat raakt mij die naam? Gij hebt mijn dochter gered, en nu weer wilt ge Uw leven offeren om ons te helpen, haar levend weer in handen te krijgen, want niet waar — dat wilt gij toch?

— Dat wil ik, bij mijn eer! antwoordde Raffles ernstig. Later zullen wij de andere zaak wel behandelen. Wij hebben nu aan heel wat ernstigere dingen te denken! Bedenk dat ik niet alleen Uw dochter, maar ook mijn trouwsten vriend te redden heb. En nu zullen wij handelen en een plan maken, voor die schurken hier den boel in brand kunnen steken. Ik behoef natuurlijk niet eens te vragen of gij een telefoon hebt?

— Wij leven hier in een soort van wildernis! antwoordde Huerta schouderophalend.

— Dan zijn wij dus uitsluitend op ons zelve aangewezen. Kan men het huis van de achterzijde naderen?

— Ja, maar niet anders dan langs een omweg.

— Dan moet een onzer naar het dak, en de achterzijde bewaken. Een tweede blijft hier bij het raam en houdt het erf in het oog, voor zoover dat mogelijk is. De twee anderen sluipen naar een der voorkamers op de bovenverdieping, en trachten de schurken bij de schuur onder vuur te krijgen. Als wij kans zien de koeienjongens te bevrijden, zijn wij sterker in aantal!

Stone en Huerta raadpleegden elkander met den blik en knikten toen. Jesse werd met een goed jachtgeweer naar het dak gezonden, met bevel, dadelijk te schieten zoodra hij iets verdachts aan de achterzijde zag. Stone zou bij het zijraam de wacht blijven houden, en Huerta en Raffles, die zich eveneens een uitstekend geweer had laten geven, klommen zoo zacht mogelijk de trap op, gingen een der voorkamers binnen, ongeveer midden in het huis gelegen, en kropen op hun buik zoo dicht als zij konden naar het venster toe, dat uitkwam op het balkon, dat om het heele huis heenliep, zooals reeds gezegd.

Raffles richtte zich een weinig op, en trok heel voorzichtig den stang los, waarna hij het dubbele venster op een kier ter breedte van een hand verder opentrok.

Plat op den grond uitgestrekt naast elkander konden zij nu een groot deel van het erf overzien, en een hoek van de schuur, die nog altijd belegerd werd.

Onduidelijk konden zij eenige gedaanten in de schaduwen heen en weer zien bewegen. Raffles bracht zijn geweer aan den schouder, mikte zorgvuldig, en schoot.

Daar beneden klonk een kreet van woede en pijn, een man maakte een soort van lichtsprong, greep wild in de lucht met beide handen, en viel zwaar ter aarde.

Een gehuil van woede steeg op, en een regen van kogels sloeg tegen de steenen muur, of drong door het hout van de bovenverdieping, en een paar kogels floten rakelings over de hoofden der beide mannen heen.

In hun woede moesten de bandieten zich hebben bloot gegeven, ook voor Stone, want zij herkenden duidelijk den klank van zijn Remington, droog en kort als een zweeps slag, en opnieuw stortte een van de aanvallers ter aarde, waarop de anderen zich haastig terugtrokken, of zich plat op den grond wierpen.

Er verliep een minuut in doodsstilte. Men hoorde niets dan het verre janken van een paar jakhalzen en het eigenaardig geluid hetwelk

de honderd duizenden krekels des nachts te weeg brengen in die streken.

Maar het was een stilte vol dreigend gevaar.

Plotseling vloog een der vensterruiten rinkelend stuk, en een steen viel neer in het vertrek, blijkbaar van grooten afstand geworpen.

Er was een stuk papier omheen gedraaid, en Huerta wikkelde het met bevende hand los.

Het maanlicht was zoo sterk, dat hij geen kaars behoefde om te kunnen lezen wat er door een ongeoefende hand met ruwe letters op geschreven stond :

„Bij het eerste schot dat er van jullie kant nog valt gaat je dochter er aan!”

Zwijgend stak Huerta Raffles het papier toe, en deze las op zijn beurt.

— Blijft gij hier dan zal ik dit aan Jesse en Stone gaan zeggen, zeide hij na eenige oogenblikken. Zij zullen woord houden, de ellendingen, en er is geen sprake van, dat wij het leven van Uw dochter in gevaar mogen brengen. Wij zullen het dus met list moeten zien te doen.

Huerta kon alleen maar knikken, stom van krankzinnige woede en vaderangst, en Raffles kroop haastig achteruit, begaf zich naar het dak, toonde Jesse het papier, en zond den neger wiens aanwezigheid nu geen doel meer had, naar zijn meester toe.

Vervolgens liep hij snel de trap af, en kwam nog juist bijtijds, om door het geopende raam heen zijn hand op den arm van Stone te leggen, die zijn geweer in den aanslag had gebracht.

— Wat is er? vroeg Stone zacht op ongeduldigen toon. Ik had dien schooier niet kunnen missen!

— Misschien zoudt gij hem geraakt hebben — maar ook tegelijkertijd de vrouw die gij lieft hebt! fluisterde Raffles op dringenden toon. Er mag geen schot meer vallen. Lees de waarschuwing van Bastia!

— Het is hier te donker — wat staat er? vroeg Stone met ingehouden adem.

„Bij het eerste schot dat er van jullie kant nog valt, gaat je dochter er aan” gaf Raffles hem ten antwoord.

Moedeloos nam Stone den loop van zijn geweer van het kozijn af, en zijn hand greep den arm van Raffles, terwijl hij met bevende stem vroeg :

— Wat moeten wij dan doen? Wat moeten wij dan in 's hemelsnaam doen? We weten nu wie gij zijt, en ik wil alleen onthouden wat

men ook hier van Uw wonderbaarlijke bedrevenheid en stoutmoedigheid mompelt! Mijn hersens zijn verward. Ik kan geen plan beramen, als ik denk aan — wat er met Inez kan geschieden. Ik mag daar niet lang aan denken, anders zou ik krankzinnig worden. Ik ben niet in staat om zelfstandig iets te bedenken. Help ons!

— Ik heb een vriend die in dezelfde omstandigheden verkeert, Stone! zeide Raffles zacht.

— Ik weet het, ik weet het! maar — een vriend is iets anders dan de vrouw die je boven alles ter wereld lief is! hernam Stone op wanhopigen toon. Je kunt dit niet begrijpen, man!

— Misschien begrijp ik het toch wel! zeide Raffles heel zacht, op een zonderlingen toon. In mijn leven heeft de liefde ook een groote rol gespeeld, Stone, Maar het is nu niet het oogenblik om over zulke dingen te spreken. Ik begrijp je toestand volkomen, en ik zal trachten, iets te verzinnen, waardoor Inez en mijn eigen vriend gered kunnen worden.

— Doe het — en ik zal je de helft van mijn fortuin schenken! Raffles! zeide Stone harts-tochtelijk.

— Ik neem geen geschenken aan, Stone! zeide Raffles koeltjes. Ik heb de gewoonte, mij zelf schadeloos te stellen, als ik dat noodig acht. En ik heb mij nog nimmer laten betalen voor diensten als deze.

— Vergeef het mij — ik weet niet meer wat ik zeg! mompelde Stone, even zijn hand op den arm van Raffles leggende, die zich weer over het kozijn had laten glijden, en nu naast hem stond. Weet je iets te bedenken?

Raffles stond een oogenblik met gebogen hoofd, in diep gepeins verzonken.

Het midden van het erf was zoo helder verlicht, alsof het dag was, en iedere poging om het over te steken zou een zekere dood beteekenen.

Vanuit hun hinderlagen achter de boschjes bij de Corals en in de schaduw van de kleine bijgebouwen rondom zouden de bandieten door hun scherp schutters gemakkelijk iedereen kunnen laten neerleggen, die het waagde, een paar stappen te doen in het zilveren maanlicht, dat glanzend over de daken stroomde en dat alles zoo liefelijk, zoo rustig deed schijnen, als het décor van een schouwburg — een décor, waarachter de dood loerde.

Na een paar oogenblikken vroeg hij zacht :

— Waarheen zouden ze Inez gebracht kunnen hebben?

— Ik weet het niet — maar ik vermoed haast naar een der stallen. Zij zullen haar zoo dicht mogelijk bij den uitgang hebben willen brengen, om zoo noodig haastig de vlucht te kunnen nemen.

— Dat laat zich hooren. Is die stal te bereiken, zonder het erf over te steken?

— Ja — maar ook langs een omweg. Achter het huis is een moestuin, begrensd door een smal pad, dat in een boog achter de bijgebouwen omloopt. Maar ze zullen wel een man op wacht hebben staan, die onmiddellijk Uw nadering zal zien.

— Dan moet die man overweldigd worden, zonder gerucht te maken.

— Dat zal niet mogelijk zijn, want tenslotte moet gij toch een kleine, open plek bij de stallen oversteken, en hij zal U dadelijk zien en schieten! En wat een schot kan beteekenen — dat weet

gij nu!

— Ik weet het — maar Bastia zal niet zoo spoedig zijn dreigement ten uitvoer brengen, daar kunt gij op rekenen! Hij zal juist alles in het werk willen stellen, om Inez hier weg te krijgen, en tot zijn vrouw te maken, of zij wil of niet! Maar omdat wij steeds rekening moeten houden met de woede inborst van den kerel, zullen wij zeer voorzichtig te werk gaan. Kunnen de twee kerels voor het zolderraam van den paardenstal ons zien aankomen?

— Als wij den omweg volgen? Neen, dat is onmogelijk!

— Prachtig — dat is al veel gewonnen! Dan weet ik wel een middel om den wachtpost onschadelijk te maken. James, maak je gereed om ons te volgen, en gij, Stone, ga naar Huerta, en zeg wat wij voornemens zijn!

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK VII.

ALS HET WATER TOT DE LIPPEN STIJGT.

Stone keerde spoedig terug, en daarna liepen de drie mannen snel, door hem geleid door den moestuin naar het achterpad, zich zooveel mogelijk bukkend, om niet te worden gezien.

Zij volgden dit pad, dat een groote bocht beschreef, en hier was nog niemand te zien. De paardendieven achtten zich blijkbaar te zeer verzwakt om een poging te durven wagen, ook de achterzijde van het huis te bezetten.

Maar nauwelijks waren zij dit pad ten einde, of zij zagen, bij het naderen van de stalgebouwen, de gedaante van een man, die daar onbeweeglijk op post stond, met het geweer bij den voet, en den blik gericht op de voorzijde van het woonhuis.

En het was nu zeer duidelijk te bemerken, dat niemand die stallen zou kunnen naderen, tenminste niet van den eenigen kant, waarvan gevaar dreigde, of de wachtpost zou het moeten zien.

Er lagen minstens twintig meter open terrein tusschen het stalgebouw en het einde van het kromme pad, dat de mannen nu volgden. De maan scheen helder, en alles was duidelijk waar te nemen, zoo klaar als midden op den dag.

Stone, die vooraan had geloopt, trok snel zijn hoofd terug, en fluisterde :

— Ik kan den kerel zien staan. Ik zou hem zelfs kunnen neerleggen, voor hij tijd had zijn eigen wapen te gebruiken, maar het schot zou gehoord worden, de kerels op het erf zouden dadelijk komen toesnellen, en wij zouden niets gewonnen hebben — integendeel.

— Dat heb ik van te voren wel begrepen, en wij zullen dus iets anders moeten toepassen ! zeide Raffles zacht. Staat de man onbeweeglijk stil?

— Dat deed hij, maar — nu begint hij weer op en neer te loopen, met zijn geweer op den schouder, als een echte schildwacht ! antwoordde Stone, die heel voorzichtig zijn hoofd weer had gestoken om den hoek dien het smalle laantje, aan weerskanten met een hooge heg afgezet, op die plek maakte. Hij loopt in de richting van het pad, ongeveer dertig schreden, en dan draait hij zich om en loopt weer terug.

Hij is er zeker vast van overtuigd, dat er van dezen kant geen gevaar kan dreigen.

— Des te beter — en wij zullen hem bewijzen, dat hij daar verkeerd aan doet !

— Wat wilt gij dan doen? vroeg Stone.

— Let goed op ! Zoodra hij bij het begin van het pad is en zich omwendt, om weer terug te keeren, snellen wij hem na, en zullen dan die plek bereiken, ongeveer op denzelfden tijd dat hij weer bij het stalgebouw is. Hij zal zijn loop weer hernemen, en dan breekt het gevaarlijke oogenblik aan, want als hij ons ziet, is alles verloren. Dan blijft ons niets anders over dan hem neer te schieten, en zoo vlug wij kunnen naar de staldeur te snellen, om te trachten, de twee of drie kerels voor het zolderraam onschadelijk te maken, voor zij hebben begrepen wat er gaande is. Dat is echter een zeer gevaarlijke onderneming, want zij nemen een sterke stelling in. Wij moeten dus trachten ons in de schaduw van de heg, die bij het begin van het pad eindigt, en een weinig terzijde buigt, onzichtbaar te maken. Laat het overige aan dezen knaap hier over, die weet wat hij te doen heeft. Waar is hij nu ?

Opnieuw stak Stone voorzichtig zijn hoofd om den hoek en antwoordde fluisterend.

— Hij heeft zich juist omgedraaid om terug te gaan !

— Vlug dan !

Zoo zacht zij konden loopen, en zorg dragend op het gras te blijven ijlden de drie mannen naar het begin van het pad tusschen de beide heggen, en bereikten het juist, toen de schildwacht nog maar een paar passen van den stalhoek verwijderd was.

Snel als de bliksem wierpen zij zich neder achter de heg, waar deze een weinig op zijn weg boog, om dan plotseling op te houden, en juist op dat oogenblik draaide de schildwacht zich weer om en hervatte zijn wandeling.

Hij had op luiden toon een paar schertsende woorden gewisseld met de schutters voor het raam, die onzichtbaar waren voor de drie mannen, die echter evenmin door hen konden worden gezien, en besloot met een ruw lachje.

Het was duidelijk dat de man zich van niets bewust was.

Met den vinger aan den trekker van hun revolvers lagen Raffles en Stone onbeweeglijk toe te zien. Een meter verder was Henderson doende met een bezigheid, waarvan Stone den aard niet goed begreep.

De schildwacht naderde. Zijn gelaat was geheel verborgen door den breeden rand van zijn punthoed. De wijde pijpen van zijn fluweelen broek, versierd met zilvergalon, flapperden om zijn beenen. Hij hield het geweer nog steeds op den schouder.

Nog zes stappen — nu nog vier . . .

Het gevaarlijkste oogenblik naderde, want als de man nog een paar stappen verder deed moest hij onvermijdelijk zijn vijanden ontdekken, en hij zou onmiddellijk alarm maken.

Hij draaide zich echter om, en begon weer terug te loopen.

Hij had nog geen twee stappen gedaan of Henderson stond onhoorbaar op, deed een paar passen op zij en naar voren, zoodat hij geheel vrij stond, en het volgende oogenblik verliet een lasso suizend zijn vuist, na een enkelen rondzwaai boven zijn hoofd, en de groote lus viel over het lichaam van den man, zijn hoed afslaande, voor deze begreep wat er gaande was.

De man wilde zijn geweer van den schouder rukken, maar de lus was reeds aangetrokken, en drukte het wapen als in een ijzeren bank-schroef tegen zijn borst.

Reeds was hij achterover getrokken, en Henderson haalde hem achter den heg, zooals een hengelaar een gevangen visch binnen haalt.

Het ging bliksemsnel, en de schildwacht voelde een zware hand op zijn mond, en terwijl hij woedend tegen spartelde trok Stone zijn breed jachtmes, en hief het op, om toe te stooten maar Raffles greep zijn pols, en fluisterde zacht maar nadrukkelijk :

— Dat is niet meer noodig, vriend Stone ! De man zal werkelijk geen hinder meer veroorzaken ! Wij zullen . . .

— Mylord ! Mylord ! viel Henderson hem ontsteld en in de hoogste mate opgewonden in de rede.

— Wat is er ? vroeg Raffles verbaasd.

— Mylord, daar hadden wij bijna een vreeselijke vergissing begaan — het is geen Mexikaan, het is mijnheer Brand !

Hij had zijn geweldige hand van de keel van den schildwacht genomen, wiens gelaat voor de helft door de maan werd beschenen.

En het was inderdaad Charles Brand, bijna stikkend, rochelend, en met een hoogrood gelaat, die Henderson alles behalve vriendelijk aankeek, en eindelijk met moeite er kon uitbrengen, terwijl zijn adem fluitend door zijn mond kwam :

— Van je vrienden — moet je het maar hebben — je had me bijna gesmoord — jij groot uilskuiken !

— Maar Brand, hoe is het mogelijk dat je . . . begon Raffles, de hand van zijn vriend vattend.

— De duivels hadden mij afzonderlijk opgesloten, op een afgeschoten deel van den zolder, maar ik wist de touwen aan een roestigen spijker stuk te schuren, ik ben door een gat in den schuurwand gekropen, en de hemel zal mijnheer Huerta er voor beloonen, dat hij zoo slordig met zijn bezit omgaat ! Ik kwam om zoo te zeggen boven op den schildwacht terecht, die geen tijd kreeg om te schreeuwen. Ik heb zijn broek genomen en zijn hoed, benevens zijn geweer, en toen dacht ik voorloopig veilig te zijn — maar ik had niet op dezen wilden olifant gerekend, die bijna het leven uit mij had weggeperst ! Ik liep er juist over te denken wat mij nu verder te doen stond, toen ik dat eind touw om mijn nek voelde — en het was bijna mijn laatste gewaarwording geweest !

— Vergeef het mij, mijnheer Brand, stotterde de reus, bleek van ontsteltenis, maar niemand onzer kon weten dat gij het zoudt zijn ! Had U ons niet kunnen waarschuwen ?

— Daartoe had ik jullie toch eerst moeten zien ! Maar trek het je niet zoo aan, James — je bedoelingen waren goed ! Intusschen is de toestand verre van veilig, Edward, want er zijn nog altijd drie kerels die voor de twee kleine zolderramen staan, en in datzelfde vertrek moet Miss Inez zich bevinden. Veraden wij onze aanwezigheid te vroeg, dan loopt haar leven gevaar ! En vertoonen wij ook maar een tipje van onzen neus, dan worden wij als konijnen neergelegd. Hoe staat het in de buurt van de schuur ?

Voor zoover wij weten zitten de cowboys nog altijd opgesloten, zonder kans om te ontsnappen, want de veedieven hebben de deur onder schot.

— Er staat een klein, houten gebouw niet ver van die schuur. Als wij daar konden komen, zouden wij op onze beurt de schelmen onder vuur kunnen nemen ! meende Stone.

— Wat is dat voor een gebouwtje ? vroeg Raffles.

Stone zweeg en scheen in groote verlegenheid te zijn.

Raffles glimlachte en hernam :

— Ah, ik begrijp het al. Daar zal mijnheer Huerta zeer waarschijnlijk zijn smokkelwaar opslaan ! In ieder geval hebben wij eerst andere dingen te doen. Inez moet bevrijd worden, koste wat het kost. Kunnen wij den stal binnen gaan door de deur, Brand ?

— Alleen als lijk ! antwoordde Brand kortaf, en zijn hals wrijvend. De deur is aan de voorzijde en de kerels daarboven zouden je zien zoodra je een paar stappen op het erf hebt gedaan.

— Maar het gat in den wand aan de achterzijde ?

— Dat is alleen met een ladder te bereiken ! gaf Brand ten antwoord.

— Of langs mijn schouders ! merkte Henderson laconiek op.

— James heeft gelijk ! zeide Raffles eenvoudig. Hij is meer dan zes voet, en dat moet voldoende zijn. Vooruit, en geen tijd meer verspild ! Kun je loopen, Brand ?

— Het moet ! Ik voel mij nog een weinig duizelig door die hoofdwonde, en door de onaangename behandeling van onze vriend James, maar ik kan toch op mijn beenen staan. Vooruit dus !

De vier mannen kropen van achter de heg te voorschijn, juist buiten het gezicht van de scherpschutters daarboven voor de ramen.

Zij bereikten zoo den zijkant van het stalgebouw zich voortschuivend over den grond, en daarna de achterzijde, waar het duister was.

Vaag konden zij het lichaam van een bandiet onderscheiden, die daar met uitgestrekte armen op zijn rug lag, en met zijn doode oogen naar de sterren opkeek.

— Daar is het gat ! fluisterde Brand. Het is omstreeks drie meter van den grond, zooals je ziet. Het hout was geheel vermolmd en ik kon het gemakkelijk wegbreken. En zeker zou ik Inez hebben trachten mede te nemen, als dat niet gelijk had gestaan met zelfmoord — want zij is in hetzelfde vertrek, als de drie bandieten, en ik had geen wapens !

— Naar binnen ! fluisterde Stone heesch. Ziet gij niet dat ik half krankzinnig ben van angst en ongeduld ?

— Ja, laten wij verder geen tijd verliezen ! zeide Raffles kortaf. Klim gij eerst naar boven Stone, want gij zijt het zwaarst, maar om

hemelswil, die het voorzichtig, en maak geen leven.

Henderson had zich wijdbeensch vlak onder de vrij nauwe opening in den houten schuurwand geplaatst, en geholpen door Raffles en Brand klauterde Stone met zijn zware laarzen op de geweldige schouders van den reus, en omdat hij toen nog niet hoog genoeg was greep Henderson hem eenvoudig bij de enkels en stak hem nog bijna een meter verder in de hoogte, alsof de zwaargebouwde rancho niet meer woog dan een klein kind.

Behoedzaam wrong Stone zijn krachtig lichaam niet zonder moeite door het gat, en men zag zijn voeten tenslotte verdwijnen.

— Jij kunt natuurlijk niet boven komen, Henderson, fluisterde Raffles, met zijn voet reeds op de knie van den reus. Je kunt hier nuttiger werk verrichten, door goed uit te kijken. Blijf echter terzijde van den stal, anders zouden zij daarboven je zien, en argwaan krijgen. Schiet alleen als het volstrekt niet anders gaat, en je leven loopt gevaar.

Henderson knikte, en Raffles klauterde lenig, als een geoefend acrobaat op zijn schouders, en vandaar door de opening naar binnen. Na een paar seconden had ook Brand zich bij hen gevoegd.

De drie mannen bevonden zich op een duister deel van den zolder, afgeschoten met stevige planken, en juist tegenover het gat in den wand was een hechte deur.

Brand had de richting van Raffles' blik gevolgd, die naar die deur keek, en fluisterde :

— Met een sleutel, en twee zware krammen met hangslot gesloten ! ik heb dat gezien voor ze mij hier binnen wierpen.

— Kunnen wij die deur niet intrappen ? vroeg Stone, bevend van opwinding.

— Dat kunnen wij — en als de deur was ingetrapt, zou Inez hebben opgehouden te leven ! gaf Raffles ten antwoord. Wij moeten een ander middel toepassen. Het kan onder sommige omstandigheden een geluk zijn, mijnheer Stone, als Uw medewerker in zekeren zin een vakman is !

Raffles had met een oogopslag gezien dat de smalle deur scharnieren had, zooals men die in talrijke huizen vindt, en dat de pen van die scharnieren zich aan de kamerzijde bevond !

Een enkel tikje aan den onderkant van die pennen — en hij kon ze er met behulp van zijn mes gemakkelijk uitlichten !

Daarop stak hij het mes tusschen de kier, en gaf Brand een wenk, die op zijn beurt met

veelzeggende gebaren Stone beduidde, wat hij te doen had.

Brand stak de dunne maar sterke koorden waarmede hij zelf gebonden was geweest, door de gaten der beide scharnieren, knoopte er snel een lus in, en met de hulp daarvan konden zij de smalle deur voorzichtig ongeveer een handbreed doen wijken.

Stone wrong onmiddellijk zijn zware laars in de opening, waardoor Raffles nu den arm stak.

Hij kon juist den sleutel bereiken, dien de bandieten in het slot hadden laten zitten!

Hij draaide hem voorzichtig om, tastte nog even, en knikte tevreden.

— En het hangslot? vroeg Brand fluisterend.

— In orde! Er zit geen sleutel op, maar de bandieten hebben wat al te veel haast gemaakt, en de beugel van het hangslot zit slechts in een van de beide krammen! Het is een slot dat niets afsluit, en wij behoeven de deur maar te openen!

En inderdaad — een paar seconden daarna werd de deur eenvoudig uit de sponning gelicht, en de uitgang was vrij!

Een smalle gang bleek dwars over den geheelen zolder te loopen, en schuin tegenover de deuropening bevond zich een andere deur.

— Daarachter zijn zij! fluisterde Brand, met de vinger om den kolf van zijn revolver geklemd. Het meisje is vastgebonden aan een zwaren steunbalk. Daar is een kwast uit het hout — je zult het zelf kunnen zien, Edward!

Raffles deed voorzichtig een paar stappen in de stikdonkere gang die de zolderruimten van elkander scheidde, en bracht zijn oog voor het kleine, ronde gat.

De bandieten waren zoo verstandig geweest achter hun rug geen licht te laten branden, en Raffles zag dan ook niets dan hun schimmige schaduwen voor de beide kleine vensters, die wijd open stonden, en het glanzen van de loop en hunner geweren in het maanlicht.

Van het meisje kon hij niets anders zien dan de punten van haar rijlaarsjes.

De drie bandieten schenen alleen maar aandacht te hebben voor hetgeen zich afspeelde op het erf, en aan de voorzijde van het woonhuis, hetwelk Raffles duidelijk kon zien liggen.

Hij schoof zich voorzichtig naar de deur toe, en zijn fijne, tastende vingers bewogen even de kruk.

De deur was op slot, of, waarschijnlijker nog, gegrendeld!

Raffles beet zich op de lippen, en zeide fluisterend:

— Er is niets aan te doen — wij moeten haar gezamenlijk indrukken. Er is niet heel veel ruimte, want de gang is smal, maar het gaat niet anders. Neem je revolver ter hand, en gebruik ze onmiddellijk.

Het gelaat van Stone was niet te zien in de duisternis, maar Raffles voelde als het ware dat de jongeman doodelijk bleek was. Hij tastte naar zijn hand, en fluisterde hem in:

— Er is helaas geen ander middel. Zij zouden het onmiddellijk hooren als wij aan het slot gingen rammelen. Laten we al onze krachten inspannen, zoodat de deur bij den eersten stormloop bezwijkt. Ik zal tellen!

De drie manen gingen zoover zij konden achteruit, en al hun spieren spanden zich. In de duisternis klonk de zachte, maar doordringende stem van Raffles:

— Een... twee... drie!

De deur barstte open bij de eerste poging, met het geluid van een gewerschot, en Stone rolde door de vaart tegelijk met de deur op den grond.

Maar onder het vallen nog vuurde hij, en juist bijtijds, geen tiende seconde te vroeg, want een van de schurken bij het raam had zich onmiddellijk omgewend, met zijn revolver opgeheven — niet om op de indringers te vuren, maar op het weerlooze meisje aan de paal, op tien passen afstand!

De kogel van Stone trof hem in den hals, en rochelend stortte hij ter aarde.

De twee anderen verloren een kostbare seconde, omdat zij geweren gebruikten, want dien tijd hadden zij noodig om die wapens met hun lange loop van het kozijn af te nemen, en zich om te draaien.

Het volgende oogenblik zagen zij dat zij niet meer te gebruiken waren, want Raffles en Brand zaten hen reeds op de huid. Zij lieten hunne geweren vallen, en trokken de een zijn revolver, de ander zijn breed mes.

Beiden waren te laat. De revolverman werd door Brand neergeschoten, en die met het mes kreeg een slag met een revolverkolf op het hoofd, die hem verdoofde en weerloos maakte.

Stone was in een oogwenk weer overeind, en sneed met zijn mes de touwen door, die Inez in de huid kerfden.

Zij was ongetwijfeld een stoutmoedig, fier en vastberaden meisje, maar nu viel zij toch wankelend aan zijn borst, en zou gevallen zijn, als hij haar niet had gesteund.

— Leg haar plat op den grond, want wij gaan schieten! riep Raffles De mannen in de schuur moeten een woordje mee kunnen spreken!

Het meisje werd in den versten hoek neergelegd, en de drie mannen grepen de geweren, en snelden naar de vensters.

Van daar openden zij onmiddellijk een moorddadig vuur op de bandieten die de schuur belegerden, en van dat oogenblik af nam het gevecht een geheel andere wending.

Vier, vijf van de schurken stortten ter aarde, voor zij goed begrepen wat er eigenlijk geschied was, en de overigen, luid brullend van woede, zochten zoo snel zij konden de veilige duisternis op, en openden van daar het vuur op de zolderramen.

Maar daarbij moesten zij de schuur prijsgeven, en de opgesloten cowboys zagen dadelijk hun kans schoon, rukten de deur open, stormden het erf op, en begonnen, voor zoover zij een wapen hadden, dadelijk op de bandieten te vuren, terwijl de overigen zoo spoedig mogelijk naar de gemeenschappelijke slaapzaal snelden, om daar hun geweren te gaan halen.

Niet meer dan vijf, zes van de aanvallers ontsprongen den dans, wisten hunne paarden los te maken en vluchtten, met achterlating van hun dooden en gewonden.

Aan de zijde van de belegerden waren twee dooden te betreuren, terwijl drie man tamelijk ernstig maar niet doodelijk gewond werden.

Tot een vervolging werd niet overgegaan, want dat was gevaarlijk in de duisternis, en Huerta wist wel dat er van een herhaling in afzienbaren tijd niets te vreezen viel. De aanvoerder, Jose Bastia, bleek zich onder de dooden te bevinden. Men vond hem met zijn voet in den stijgbeugel van zijn paard, dat hij nog juist had kunnen losmaken, en dat rustig was blijven staan waar het stond.

Toen de rust weer was weergekeerd, trad

Raffles glimlachend op zijn zonderlingen gastheer toe, en zeide:

— Mijnheer Huerta, wij zullen nu het laatste bedrijf van dit kleine drama moeten spelen! Gij weet wie ik ben — en ik ben in Uw macht, want ik zal het niet kunnen opnemen tegen Uw koeienjongens.

— Gij zijt vrij! zeide Huerta, heel even het voorhoofd fronzend. Ik ben een Mexikaan. Het is niet onze gewoonte, de lieden die ons een grooten dienst bewezen hebben, te verraden of over te leveren aan de politie. Gij kwaamt hier om mij te bestrijden, maar daarentegen hebt ge mijn dochter gered, tot tweemaal toe! Wij zijn quitte, en gij en Uw vrienden kunnen gaan waar — en ook wanneer gij wilt.

— Den tweeden keer was mijnheer Stone het, die Uw dochter redde, Pablo Huerta! Ik denk dat zij dit zal weten te waardeeren, als ik nog verstand heb van een vrouwenge-laar, zeide Raffles met een glimlach, en even ging zijn blik naar die twee jonge menschen, die daar in het verste hoekje zaten, en alles om hen heen schenen te hebben vergeten. Wat gij van dat smokkelen gezegd hebt, is waar. Ik hoopte hier een zeer grooten slag te slaan. Ik zie er van af. Ik heb hoedanigheden in U ontdekt, die het mij zeer moeilijk maken, U als een vijand te zien. Zadel morgen Uw paard, dan zal ik U de plek wijzen, waar Uw valies met kostbaarheden begraven is!

Huerta keek Raffles even strak aan; en zeide toen op vasten toon:

— Dat voorstel eert U — maar ik sla het af! Men heeft mij van U verhaald en — thans geloof ik die verhalen! Gij zult dat geld niet gebruiken om het in slemppartijen op te maken! Neem het, en doe er voor mijn part mede wat gij wilt!

De volgende aflevering bevat:

De Kinderroovers.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wilderissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885